

ให้ตอบคำถามต่อไปนี้ โดยยกหลักกฎหมายและเหตุผลทางกฎหมายประกอบคำตอบ

นายแพทย์ A เป็นแพทย์ฝึกหัด (intern) ปีที่ 1 ทำงานอยู่ที่ รพ.จังหวัดนครสวรรค์ ได้ทำการรักษานาย ก. อาชีพทนายความ ซึ่งป่วยเป็น COPD with acute exacerbation เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2558 โดยมีนักศึกษาแพทย์ B เป็นเจ้าของไข้ นาย ก. ด้วย

ในเวลา 1.00 น. ของวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2558 ผู้ป่วยมีอาการเจ็บหน้าอกตรงกลาง ร้าวไปที่กรามซ้ายและแขนซ้ายด้านใน พยาบาลประจำหอผู้ป่วยได้แจ้งนายแพทย์ A มีชื่อเป็นแพทย์เวรประจำหอผู้ป่วยในวันนั้น ปรากฏว่านายแพทย์ A ออกไปร้องเพลงคาราโอเกะที่ผับแห่งหนึ่งในเวลา 20.00 น. นาย ก. มีอาการหน้ามืด พยาบาลที่หอผู้ป่วยทำ EKG พบว่าเป็น acute inferior wall infarction with complete heart block พยาบาลติดต่อนายแพทย์ A ไม่ได้ พยาบาลหอผู้ป่วยติดต่ออาจารย์แพทย์ซึ่งเป็นแพทย์โรคหัวใจ อาจารย์แพทย์ได้ทำการรักษานาย ก. โดยการทำการ PCI และใส่ transvenous pacing รับย้ายผู้ป่วยไปที่ coronary care unit (CCU) และอยู่ในโรงพยาบาลนาน 24 วัน จนนาย ก. ปลอดภัย ระหว่างนี้นักศึกษาแพทย์ B เห็นว่าผู้ป่วยที่น่าสนใจ จึงได้ทำการนำรูป EKG และ chest X-ray ซึ่งมีชื่อนาย ก. ติดอยู่ ไป post ไว้ใน facebook ของตน โดยตั้ง status เป็น public (สาธารณะ) ไว้ ซึ่งต่อมาได้มีคนมา comment มากมายเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของนาย ก.

นาย ก. ฟ้องสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นจำเลย โดยอ้างว่านายแพทย์ A ละเว้นปฏิบัติหน้าที่เป็นเหตุให้นาย ก. ได้รับความเสียหาย ศาลจังหวัดนครสวรรค์มีคำพิพากษาในวันที่ 10 ตุลาคม 2560 ว่านายแพทย์ A กระทำการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้นาย ก. ได้รับความเสียหาย คิดเป็นจำนวนเงิน 800,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นายแพทย์ A ไม่เห็นด้วยในผลของคำพิพากษา โดยโต้แย้งว่ากระบวนการพิจารณาที่ให้นายแพทย์ A ทำ การสืบพยานว่านายแพทย์ A ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่นั้นเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คำถาม

1. นายแพทย์ A กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตราใด
2. นักศึกษาแพทย์ B กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตราใด
3. การที่นายแพทย์ A โต้แย้งว่ากระบวนการพิจารณาที่ให้นายแพทย์ A ทำการสืบพยานว่านายแพทย์ A ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่นั้นเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายฟังขึ้นหรือไม่
4. เมื่อสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขใช้ค่าเสียหายทั้งหมดตามที่ศาลมีคำพิพากษาวันที่ 25 มีนาคม 2561 ได้มาไล่เบี้ยเอาจำนวนเงินบางส่วนกับนายแพทย์ A ในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2562 การไล่เบี้ยของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

เฉลยคำตอบ

1. นายแพทย์ A กระทำคามผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 307

วินิจฉัย

นายแพทย์ A กระทำคามผิดฐานทอดทิ้งคนป่วยเจ็บ (1 คะแนน) จนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส

หลักกฎหมาย

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 307 วางหลักว่า ผู้ใดมีหน้าที่ตามกฎหมายหรือตามสัญญา ต้องดูแลผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้ เพราะความป่วยเจ็บ (0.5 คะแนน) ทอดทิ้งผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้นั้นเสีย (0.5 คะแนน) โดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต (0.5 คะแนน) ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษ

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 308 วางหลักว่า ถ้าการกระทำผิดตามมาตรา 307 เป็นเหตุให้ผู้ถูกทอดทิ้งได้รับอันตรายสาหัส โดยอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 297(8) ได้แก่ ป่วยเจ็บทุพพลภาพจนประกอบกรณียกิจไม่ได้เกินกว่า 20 วัน (0.5 คะแนน) ผู้กระทำต้องระวางโทษ

เหตุผล

นายแพทย์ A เป็นผู้ที่มีหน้าที่ตามกฎหมายต้องดูแลผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้เพราะความป่วยเจ็บ (0.5 คะแนน) การที่นายแพทย์ A ออกไปร้องเพลงคาราโอเกะที่ผับแห่งหนึ่ง พยาบาลติดต่อนายแพทย์ A ไม่ได้ จึงเป็นการทอดทิ้งนาย ก. ผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้นั้น (0.5 คะแนน) เมื่อนาย ก. ได้รับความวินิจฉัยเป็น acute inferior wall MI with complete heart block จึงน่าจะเกิดอันตรายแก่ชีวิตหากอาจารย์แพทย์ทำการรักษาไว้ไม่ทัน (0.5 คะแนน) จึงเป็นความผิดฐานทอดทิ้งคนป่วยเจ็บตามปร.อาญา มาตรา 307

เมื่อนาย ก. ต้องทำการรักษาตัวในโรงพยาบาลนาน 24 วัน จึงเป็นกรณีป่วยเจ็บทุพพลภาพจนไม่สามารถประกอบกรณียกิจได้นานเกิน 20 วัน จึงเป็นอันตรายสาหัสตาม ป.อ. มาตรา 297(8) นาย แพทย์ A จึงมีความผิดฐานทอดทิ้งคนป่วยเจ็บจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 308 (0.5 คะแนน)

2. นักศึกษาแพทย์ B กระทำคามผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 307

วินิจฉัย

นักศึกษาแพทย์ B กระทำคามผิด ฐานเปิดเผยความลับ(1 คะแนน)

หลักกฎหมาย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 323 วางหลักว่า ผู้ใดล่วงรู้หรือได้มาซึ่งความลับของผู้อื่นโดยเหตุที่ประกอบอาชีพเป็นแพทย์ (0.5 คะแนน) เปิดเผยความลับนั้นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นผู้ใดต้องระวางโทษ (0.5 คะแนน) และผู้รับการศึกษาอบรมในอาชีพดังกล่าวเปิดเผย

ความลับของผู้อื่นอันตนได้ล่วงรู้หรือได้มาในการศึกษาอบรมนั้นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้ใด ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน (1 คะแนน)

เหตุผล

การที่นักศึกษาแพทย์ B ทราบว่านาย ก. เป็น acute inferior wall MI with complete heart block ถือว่าเป็นความลับของนาย ก. การที่นักศึกษาแพทย์ B ได้ทำการดูแลนาย ก. ถือได้ว่านักศึกษาแพทย์ B ล่วงรู้หรือได้มาระหว่างการศึกษาอบรม (0.5 คะแนน) การที่นักศึกษาแพทย์ B ได้เอาไป post ใน facebook โดยตั้ง status เป็น public จึงเป็นการเปิดเผยความลับ (0.5 คะแนน) ซึ่งต่อมาได้มีคนมา comment มากมายเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของนาย ก. ย่อมเกิดความเสียหายแก่นาย ก. (0.5 คะแนน) นักศึกษาแพทย์ B จึงทำความผิดฐานเปิดเผยความลับของผู้ป่วย แม้จะเป็นนักศึกษาแพทย์ก็ไม่ได้รับการยกเว้นความผิด (0.5 คะแนน)

3. การที่นายแพทย์ A โต้แย้งว่ากระบวนการพิจารณาที่ให้นายแพทย์ A ทำการสืบพยานว่านายแพทย์ A ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่นั้นเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายฟังขึ้นหรือไม่

วินิจฉัย

ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังไม่ขึ้น (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29 วางหลักว่าประเด็นข้อพิพาทข้อใดจำเป็นต้องพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการให้บริการ (0.5 คะแนน) ซึ่งศาลเห็นว่าข้อเท็จจริงดังกล่าวอยู่ในความรู้เห็นโดยเฉพาะของคู่ความฝ่ายที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจ (0.5 คะแนน) ให้การพิจารณาพิสูจน์ในประเด็นดังกล่าวตกอยู่แก่คู่ความฝ่ายที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจ (1 คะแนน)

เหตุผล

คดีแพทย์ที่ฟ้องร้องกันในทางแพ่งถือเป็นคดีผู้บริโภค ซึ่งกระบวนการพิจารณาต้องเป็นไปตาม พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 (0.5 คะแนน) ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับนาย ก. จึงเป็นประเด็นข้อพิพาทที่ต้องพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบริการทางการแพทย์ (0.5 คะแนน) ซึ่งประเด็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่เป็นข้อเท็จจริงอยู่ในความรู้เห็นเฉพาะของผู้ประกอบการธุรกิจคือนายแพทย์ A (0.5 คะแนน) ดังนั้นการพิจารณาพิสูจน์ในประเด็นดังกล่าวจึงตกอยู่แก่นายแพทย์ A ผู้ประกอบการธุรกิจ (0.5 คะแนน)

ผู้เข้าสอบที่ตอบหลักกฎหมาย Res ipsa loquitur (Things speak for themselves) ได้คะแนนเช่นเดียวกัน หากอธิบายหลักได้ดี

4. เมื่อสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขใช้ค่าเสียหายทั้งหมดตามที่ศาลมีคำพิพากษาในวันที่ 25 มีนาคม 2561 ได้มาไล่เบี้ยเอาจำนวนเงินบางส่วนกับนายแพทย์ A ในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2561 การไล่เบี้ยของกระทรวงสาธารณสุขชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

วินิจฉัย

การไต่เบี่ยของกระทรวงสาธารณสุขชอบด้วยกฎหมาย (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8 วางหลักว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายเพื่อการละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแก่หน่วยงานของรัฐ กระทำการนั้นไปด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง (0.5 คะแนน) และ สิทธิเรียกให้ชดใช้ค่าทดแทนจะมีได้เพียงใดให้คำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมในแต่ละกรณีเป็นเกณฑ์ โดยมีต้องให้ใช้เต็มจำนวนของความเสียหายก็ได้ (0.5 คะแนน)

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วางหลักว่า ถ้าหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหาย สิทธิที่จะเรียกให้อีกฝ่ายหนึ่งชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหาย สิทธิที่จะเรียกให้ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนให้มีกำหนดอายุความหนึ่งปี (0.5 คะแนน) นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนนั้นแก่ผู้เสียหาย (0.5 คะแนน)

เหตุผล

ศาลจังหวัดนครสวรรค์มีคำพิพากษาว่านายแพทย์ A กระทำการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เมื่อสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้ใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวนแล้ว ย่อมก่อให้เกิดสิทธิไต่เบี่ยเอาแก่นายแพทย์ A ได้ (0.5 คะแนน) โดยจำนวนที่สามารถไต่เบี่ยได้ ไม่ต้องใช้เต็มจำนวนของความเสียหายก็ได้ (0.5 คะแนน) เมื่อสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจ่ายเงินไปวันที่ 25 มีนาคม 2561 ได้มาไต่เบี่ยเอาจำนวนเงินบางส่วนกับนายแพทย์ A ในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2562 จึงเป็นการไต่เบี่ยภายใน 1 ปี (0.5 คะแนน) นับแต่วันที่สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐได้จ่ายเงิน (0.5 คะแนน) การไต่เบี่ยของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจึงชอบด้วยกฎหมาย

วิเคราะห์ข้อสอบอัตนัย ข้อ 1

วินิจฉัย

- คำตอบที่ถูกต้องคือ ความผิดฐานทอดทิ้งคนป่วยเจ็บจนได้รับอันตรายสาหัส ตาม ป.อ. มาตรา 308
- การที่จะตอบว่าเป็นการกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสตาม ป.อ. มาตรา 300 นั้น ไม่ถูกต้อง --> เนื่องจากการที่จะเป็นประมาทได้ ต้องเป็นการที่นายแพทย์อยู่ แล้วกระทำการโดยประมาทตาม ป.อ. มาตรา 59 วรรค 4 --> แต่ตามปัญหาเป็นเรื่องที่นายแพทย์ A ทำการหนีเวร ซึ่งเป็นการ “ทอดทิ้ง” โดยที่ยังไม่ได้ทำการรักษานาย ก. แต่อย่างใด --> ดังนั้นคำตอบที่ถูกต้องคือ นายแพทย์ A กระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 307, 308
- กรณีนี้ไม่สามารถตอบฐานความผิดละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ได้ --> การที่นาย ก. ฟ้องนายแพทย์ A เรื่องละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ในตอนท้ายนั้น เป็นการฟ้องเรียกเอาค่าสินไหมทดแทน ซึ่งเป็นเรื่องในทางแพ่ง ไม่ใช่ความผิดทางอาญา --> การตอบชื่อฐานความผิด ให้ใช้ถ้อยคำในกฎหมายอาญา
- “ประมาท” ตาม ป.อ.มาตรา 59 วรรค 4 ไม่ใช่ชื่อฐานความผิด --> ชื่อฐานความผิดจะเป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 (ภาคความผิด) และภาค 3 (ภาคลหุโทษ)
- ตอบ “ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง” --> คำว่า “ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง” เป็นเรื่องในทางแพ่ง ไม่ใช่เรื่องทางอาญา
- “เจตนา” ตาม ป.อ.มาตรา 59 ไม่ใช่ชื่อฐานความผิด
- คำถามถามว่าเป็นความผิดฐานใด ผู้เข้าสอบจะตอบว่า “เป็นความผิดอาญา” หรือ “นายแพทย์ A ผิดจริง” ไม่ได้ เพราะไม่ได้บอกชื่อฐานความผิด
- คำถามถามว่าเป็นความผิดฐานใด ผู้เข้าสอบตอบว่า “ผิดละเมิด” ไม่ได้ --> เพราะละเมิดเป็นเรื่องทางแพ่งตาม ป.พ.พ.มาตรา 420
- นายแพทย์ A ไม่ทำตามสัญญา --> ไม่ใช่ชื่อฐานความผิด --> สัญญาเป็นนิติกรรมอย่างหนึ่ง --> ก่อให้เกิดหนี้ ซึ่งทำให้เกิดสิทธิเรียกร้อง (บุคคลสิทธิ) เป็นเรื่องราวในทางแพ่ง
- นายแพทย์ A ผิดฐาน “ละทิ้งหน้าที่” “ละเลยต่อหน้าที่ --> เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้องเพราะละทิ้งหน้าที่หรือละเลยต่อหน้าที่อาจมีได้หลายประการ แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นการทอดทิ้ง ผู้ป่วย
- นายแพทย์ A ผิดฐานเพิกเฉยต่อการดูแล --> ที่ถูกต้องคือ ความผิดฐานทอดทิ้งผู้ป่วย
- นายแพทย์ A ผิดฐานทำเอกสารเท็จ --> เข้าใจว่านี่ฐานความผิดไม่ออกในเวลาสอบ หรือ จำข้อสอบปีที่แล้วมา เพราะข้อสอบปีนี้ไม่มีประเด็นเรื่องการทำเอกสารเท็จเลย
- นายแพทย์ A มีความผิดจริงที่ไม่มาดูแลคนไข้เมื่อถูกตาม --> ถือว่าไม่ได้ตอบชื่อฐานความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา เป็นการตอบโดยใช้สามัญสำนึก

หลักกฎหมาย

- หลักกฎหมายที่ต้องอ้างคือ ป.อ.มาตรา 307 โดยมีคำสำคัญที่ต้องอ้างคือ “ผู้ใดมีหน้าที่ตามกฎหมายหรือหน้าที่ตามสัญญา” “ทอดทิ้งบุคคลผู้ซึ่งดูแลตนเองไม่ได้” “โดยประการที่จะทำให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต”
- ในปัญหาข้อ 1 นี้ ต้องอ้างเรื่องอันตรายสาหัสตาม ป.อ. มาตรา 297(8) ด้วย เพราะทพพลาพป่วยเจ็บนานเกินกว่า 20 วัน

- ป.อ. มาตรา 307 ใช้คำว่า “โดยประการที่น่าจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต” --> ไม่ได้ใช้คำว่า “โดยประการที่น่าจะก่อให้เกิดผลเสียต่อชีวิตและร่างกายผู้ป่วย”
- ตอบว่า “โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหาย” --> ไม่ถูกต้อง เพราะ ป.อ.มาตรา 307 ว่า “น่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิต” --> การใช้ถ้อยคำว่า “โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายเป็นถ้อยคำที่กว้างเกินไป
- การทออดท้วงผู้ที่ต้องรับความช่วยเหลือในกรณีฉุกเฉิน ไ ม่ว่าจะโดยเจตนาหรือไม่เจตนา ก็เป็นความผิด (แต่ต่างหลักกฎหมายขึ้นมาเอง) --> ความผิดตาม ป.อ.มาตรา 307 เป็นความผิดที่ ต้องการ ถ้าไม่มีเจตนา ไม่มี ความผิดตาม ป.อ.มาตรา 307
- ป.อ.มาตรา 307 ไม่มีประเด็นเรื่อง “เจ้าพนักงาน” เพราะเอาผิดกับแพทย์ที่ทออดท้วง ไม่ว่าจะ เป็นเจ้าพนักงาน (เป็นข้าราชการ) หรือไม่ก็ตาม
- การทออดท้วงตาม ป.อ. มาตรา 307 ไ ม่ได้อยู่ในความหมายเดียวกับการกระทำโดยงดเว้นตาม ป.อ. มาตรา 59 วรรค 4 --> การงดเว้นการกระทำ หมายถึง การไม่เคลื่อนไหวร่างกาย ปัญหา นายแพทย์ A ออกไปร้องเพลงคาราโอเกะในเวลาอยู่เวร เท่ากับมีการกระทำโดยการเคลื่อนไหวร่างกายแล้ว จึงไม่ใช้การงดเว้นตาม ป.อ.มาตรา 59 วรรค 4 แต่เป็นการทออดท้วงตาม 307

เหตุผล

- ต้องอธิบายว่า อย่างเป็นผู้ที่มีหน้าที่ตามกฎหมายหรือสัญญา อย่างเป็นการทออดท้วง อย่างเป็น น่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิต อย่างเป็นอันตรายสาหัส --> การลอกโจทย์มา แล้วตอบว่าเป็น ความผิดฐานทออดท้วงคนป่วยเจ็บ เป็นคำตอบที่ไม่มีเหตุผลทางกฎหมาย
- ต้องตอบเรื่องความผิดฐาน “ทออดท้วง” และเรื่อง “อันตรายสาหัส” จึงจะได้คะแนนครบถ้วน หากตอบไม่ครบ คะแนนจะลดลงไปตามส่วน
- นายแพทย์ A เป็นแพทย์เวรประจำหอผู้ป่วยในวันนั้น แต่กลับไม่ได้มาอยู่เวรที่โรงพยาบาลตาม หน้าที่ อีกทั้งยังไม่สามารถติดต่อได้ในกรณีฉุกเฉิน ทำให้คนไข้เกือบเสียชีวิตและได้รับการรักษา ล่าช้า จนต้องนอนรักษาตัวในโรงพยาบาลนานกว่าที่ควร จึงถือว่ามีความผิด --> คำตอบ ลักษณะนี้ ถือว่าไม่ได้ให้เหตุผลทางกฎหมาย เพราะไม่ได้อธิบายว่า อย่างเป็นผู้ที่มีหน้าที่ตาม กฎหมายหรือสัญญา การกระทำอย่างใดเป็นการทออดท้วง การกระทำอย่างใดน่าจะเป็นอันตราย ต่อชีวิต --> จึงเป็นการลอกโจทย์มาแล้วตอบ โดยไม่ได้อธิบายเหตุผล จึงไม่ได้คะแนนในส่วนนี้
- ความผิดตาม ป.อ. มาตรา 307, 308 เป็นเรื่องเจตนา --> เพราะในตัวบทไม่มีคำว่า “ประมาท” ดังนั้นจึงไม่ต้องอธิบายเรื่องประมาทในหัวข้อเรื่องภาวะ วิสัย และพฤติการณ์มาใน คำตอบ
- การที่นายแพทย์ A ไม่รับผิดชอบในการอยู่เวร ไม่ใช่เรื่องประมาทในทางอาญา เนื่องจาก หากเป็นกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสตาม ป.อ. มาตรา 300 จะต้อง เป็นเรื่องในขณะที่กำลังกระทำการดูแลผู้ป่วย --> การไม่รับผิดชอบในการอยู่เวร เป็นเจตนา “ทออดท้วง” ตาม ป.อ. มาตรา 307, 308

วินิจฉัย

- คำตอบที่ถูกต้อง คือ ความผิดฐานเปิดเผยความลับ
- มีผู้เข้าสอบตอบว่า เป็นความผิดฐานเปิดเผยข้อมูล, ความผิดฐานเผยแพร่ข้อมูลเป็นการใช้ถ้อย --> ไม่ตรงตามตัวบท เพราะข้อมูลอาจไม่ใช่ความลับก็ได้
- คำถามถามว่าเป็นความผิดฐานใด ผู้เข้าสอบจะตอบว่า “เป็นความผิดอาญา” “นักศึกษาแพทย์ B ผิดจริง” ไม่ได้ เพราะไม่ได้บอกชื่อฐานความผิด
- ตอบว่า “ละเมิดข้อมูลส่วนตัวของผู้ป่วย” “ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล” “ละเมิดสิทธิผู้ป่วย” เป็นตอบที่ไม่ถูกต้อง เพราะ “ละเมิด” เป็นไปตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 คำถามถามว่ากระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฐานใด
- ความผิดฐาน “เปิดโปงความลับ” --> ไม่มีในประมวลกฎหมายอาญา
- ความผิดฐาน “เผยแพร่ข้อมูลราชการ” --> ไม่มีในประมวลกฎหมายอาญา
- ความผิดฐาน “เปิดเผยข้อมูลด้านสุขภาพของผู้ป่วย --> ไม่มีในประมวลกฎหมายอาญา”
- ผู้เข้าสอบหลายคนเขียนคำว่า “ความลับ” --> “ความลับ” ในทางกฎหมาย หมายความว่า คำฟ้องและคำให้การของจำเลยรับกัน คือ ไม่เกิดประเด็นข้อพิพาท --> ดังนั้น “ความลับ” จึงไม่เท่ากับ “ความลับ”
- เจตนาตาม ป.อ. มาตรา 323 เป็นเจตนาประสงค์ต่อผล คือ ความลับนั้นถูกเปิดเผย ไม่ว่าจะเกิดความเสียหายหรือไม่

หลักกฎหมาย

- หลักกฎหมายที่ต้องอ้างคือ ป.อ. มาตรา 323 วรรค 1, 2 --> เนื่องจากมีประเด็นเรื่อง นักศึกษาแพทย์ B นำ chest X-ray และ EKG ไป post ใน facebook จึงต้องอ้าง ป.อ. มาตรา 323 วรรค 2 ด้วย
- คำสำคัญที่ต้องมีในหลักกฎหมาย ป.อ. มาตรา 323 วรรค 1 คือ “ล่วงรู้หรือได้มาซึ่งความลับ” “เปิดเผยความลับ” “ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด”
- คำสำคัญที่ต้องมีในหลักกฎหมาย ป.อ. มาตรา 323 วรรค 2 คือ “บุคคลผู้ได้รับการรับการศึกษาอบรมตามวรรค 1 ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน”
- “นำความลับไปเผยแพร่” “เปิดเผยข้อมูลแก่บุคคลภายนอก” “นำข้อมูลไปเปิดเผยต่อสาธารณะ โดยผู้ป่วยไม่ยินยอม” --> ควรตอบโดยใช้คำว่า “เปิดเผยความลับ”
- พ.ร.บ.รักษาความลับผู้ป่วย --> ไม่มี พ.ร.บ. นี้
- ทุกคนมีสิทธิปกปิดข้อมูลของตนเอง การที่จะเปิดเผยข้อมูลได้ต้องอาศัยคำสั่งศาล --> แต่หลักกฎหมายชี้แจงเอง
- ประเด็นเรื่องความผิดอันยอมความได้ --> ไม่จำเป็นต้องตอบมา เพราะโจทย์ไม่ได้ถาม
- ความผิดฐานเปิดเผยความลับ ทำให้ผู้อื่นเสียชื่อเสียง --> ไม่ต้องตอบเรื่องทำให้เสียชื่อเสียง เพราะจะกลายเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท ซึ่งเป็นความผิดอีกฐานหนึ่ง
- ป.อ. มาตรา 323 ไม่มีประเด็นเรื่อง “เจ้าพนักงาน” เพราะเอาผิดกับแพทย์ที่ทอดทิ้ง ไม่ว่าจะ เป็นเจ้าพนักงาน (เป็นข้าราชการ) หรือไม่ก็ตาม
- ป.อ. มาตรา 323 เอาผิดกับผู้ได้รับการศึกษาอบรมด้วย --> การตอบโดยใช้คำว่า “ผู้ฝึกปฏิบัติ งาน” ไม่ได้อยู่ในความหมายเดียวกับผู้ได้รับการศึกษาอบรมเสมอไป

- ตอบตามหลัก พ.ร.บ. สุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 --> เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากคำถามถามว่า นักศึกษาแพทย์ B มีความผิดตาม “ประมวลกฎหมายอาญา”
- ใช้คำว่า “ผู้ร่วมรักษา” เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง --> เพราะผู้ร่วมรักษาไม่ได้อยู่ในความหมายเดียวกับผู้ได้รับการศึกษาอบรม

เหตุผล

- คำตอบในส่วนเหตุผล ต้องแสดงให้เห็นว่า การกระทำอย่างไรเป็นการ “ล่วงรู้หรือได้มาซึ่งความลับ” การกระทำอย่างไรเป็นการ “เปิดเผยความลับ” การกระทำอย่างไรเป็น “โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด” --> การลอกโจทย์มา แล้วตอบว่านักศึกษาแพทย์ B กระทำความผิดฐานเปิดเผยความลับ เป็นคำตอบที่ไม่ได้แสดงเหตุผลในทางกฎหมาย
- กระทำการโดยเจตนาหรือประมาทเปิดเผยข้อมูล --> เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เพราะ ป.อ. มาตรา 323 จะต้องเป็นการกระทำโดยเจตนาเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องการกระทำโดยประมาท เพราะตัวบทตาม ป.อ. มาตรา 323 ไม่มีคำว่า “ประมาท”
- การที่นักศึกษาแพทย์ B ร่วมทำการดูแลผู้ป่วย จึงเป็นการ “ล่วงรู้หรือได้มาซึ่งความลับ”
- ความลับในที่นี้คือ การที่นาย ก.ป่วยเป็น COPD with acute exacerbation และ inferior wall MI with complete heart block
- การที่นักศึกษาแพทย์ B นำ CXR และ EKG ไป post บน facebook โดยตั้ง status เป็น public จึงเป็นการ “เปิดเผยความลับ”
- การที่มีคนมา comment มากมายเกี่ยวกับ status ที่นักศึกษาแพทย์ B ได้ post จึงเกิดความเสียหาย ซึ่งเข้ากับหลักกฎหมายในส่วน “ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด”
- อ้างหลักเรื่อง informed consent --> เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เพราะต้องตอบตามหลักประมวลกฎหมายอาญา
- ตอบว่านักศึกษาแพทย์ B เป็นผู้ได้อบรม --> ไม่ถูกต้อง ต้องใช้ถ้อยคำว่า นักศึกษาแพทย์ B เป็นผู้ได้รับการศึกษาอบรม เนื่องจากนักศึกษาแพทย์ B ยังเรียนไม่จบ จึงไม่สามารถไปอบรมผู้ใดได้ในการดูแลผู้ป่วย

วินิจฉัย

- คำตอบที่ถูกต้อง คือ ฟังไม่ขึ้น
- ผู้เข้าสอบบางส่วนตอบว่า “ฟังขึ้น” --> เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง”

หลักกฎหมาย

- คำถามข้อนี้ถามเรื่อง “กระบวนการพิจารณาในการสืบพยาน” ว่าชอบด้วยกฎหมายหรือ กฎหมายที่ต้องอ้างคือ “หลักกฎหมายเรื่องภาระการพิสูจน์” ซึ่งเป็นไปตาม พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภาค พ.ศ. 2551 มาตรา 29
- คำสำคัญที่ต้องอ้าง คือ “อยู่ในความรู้เห็นของผู้ประกอบธุรกิจ” “ให้ภาระการพิสูจน์ตกอยู่กับผู้ประกอบธุรกิจ”
- นอกจากนี้อาจอ้างหลักกฎหมายละตินได้ คือ Les ipsa loquitur
- อ้างหลักตาม ป.วิ.พ. มาตรา 84/1 ว่า ผู้ใดกล่าวอ้าง ผู้นั้นมีภาระการพิสูจน์ --> หลักกฎหมายนี้ถูกต้องในคดีแพ่งทั่วไปที่ไม่ใช่คดีผู้บริโภาค --> กรณีที่เป็นคดีผู้บริโภาค ภาระการพิสูจน์จะตกอยู่กับผู้ให้บริการตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภาค พ.ศ. 2551 มาตรา 29
- อ้างหลักกฎหมายเรื่องละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 --> เป็นคำตอบไม่ถูกต้อง เพราะคดีเรื่องกระบวนการพิจารณา ไม่ได้ถามว่านายแพทย์ A ทำละเมิดหรือไม่
- อ้างหลักกฎหมายว่า ไม่สามารถฟ้องนายแพทย์ A โดยตรงได้ตาม พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 --> เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เพราะโจทย์ถามเรื่องกระบวนการพิจารณาในการสืบพยาน ไม่ได้ถามเรื่องอำนาจฟ้อง
- กระบวนการพิจารณาที่ให้สืบพยานนั้น จำเป็นต้องมีพยานมายืนยันการเกิดเหตุการณ์นั้นอย่างน้อย 2 คนขึ้นไป จึงจะถือได้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากการที่พยานเหล่านั้นพูดความจริง --> ไม่ใช่หลักกฎหมาย เพราะการสืบพยานหลักฐาน ไม่จำเป็นต้องใช้พยานบุคคล อาจใช้พยานเอกสารหรือพยานวัตถุก็ได้
- โจทก์มีหน้าที่ต้องพิสูจน์ความจริง --> เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากภาระการพิสูจน์จึงตกอยู่กับผู้ประกอบธุรกิจ ในที่นี้คือ นายแพทย์ A ซึ่งเป็นจำเลย
- โจทก์มีหน้าที่ต้องแสดงความบริสุทธิ์ --> อาจเกิดคำถามว่า อะไรคือความบริสุทธิ์ของโจทก์ ควรตอบโดยใช้คำว่า “ภาระการพิสูจน์”
- สามารถสืบพยานผู้กระทำผิดได้ --> เขียนอย่างนี้หมายความว่า ศาลสืบพยานผู้กระทำผิดได้ เพราะคนที่ไปสืบพยานผู้กระทำผิดได้ ต้องไม่ใช่ตัวผู้กระทำผิดเอง --> โจทก์ถามว่า กระบวนการพิจารณาที่ให้ นายแพทย์ A สืบพยานชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ --> ต้องใช้หลักเรื่องภาระการพิสูจน์ว่าผู้ประกอบธุรกิจมีภาระการพิสูจน์
- คดีผู้บริโภาค ศาลมีอำนาจให้ทำการสืบพยานได้ --> ศาลมีอำนาจให้ทำการสืบพยานอยู่แล้ว --> โจทก์ถามว่ากระบวนการพิจารณาที่ให้นายแพทย์ A สืบพยานชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ --> ต้องใช้หลักเรื่องภาระการพิสูจน์ว่าผู้ประกอบธุรกิจมีภาระการพิสูจน์
- อ้างประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา --> จริงๆ ต้องเป็น พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภาค พ.ศ. 2551 --> เพราะคดีที่ฟ้องร้องกันเป็นคดีแพ่ง ไม่ใช่คดีอาญา
- หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่ชดใช้ค่าเสียหายแทนเจ้าหน้าที่ --> โจทก์ถามเรื่องกระบวนการพิจารณาในการสืบพยานว่าชอบหรือไม่ ไม่ได้ถามเรื่องหลักการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

- อธิบายว่าอย่างไรเป็นหัวใจ อย่างไรเป็นประมาทเส้นแล้ว --> โจทย์ไม่ได้ถามประเด็นนี้
- ตอบว่าการกระทำของนายแพทย์ A เป็นความผิดฐานทอดทิ้งคนป่วยเจ็บ --> เป็นคำตอบของคำถามข้อ 1 ไม่ใช่คำถามข้อนี้
- เขียนคำตอบว่า ประมาท คือ การกระทำความผิดโดยเจตนา --> เป็นหลักกฎหมายที่ผิดอย่างมาก เพราะ ประมาท คือ การกระทำความผิดโดย “ไม่เจตนา” --> เข้าใจว่าผู้เข้าสอบมีความรู้ แต่เขียนตกคำว่า “ไม่” ไป 1 คำ จึงทำให้ความหมายเปลี่ยนไปในทางตรงข้าม --> แนะนำให้อ่านคำตอบที่เขียน ก่อนส่ง และดูว่าความหมายยังเป็นไปตามความต้องการของผู้เข้าสอบหรือไม่
- อ้างหลักเกณฑ์ในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนตาม ป.พ.พ. มาตรา 438 --> โจทย์ไม่ได้ถามในประเด็นนี้
- ศาลสามารถยกบุคคลที่เป็นวิญญูชนขึ้นเปรียบเทียบมาเป็นพยาน --> เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากกรณีที่ “ศาลสามารถยกบุคคลที่เป็นวิญญูชนขึ้นเปรียบเทียบ” เป็นกรณีที่นายแพทย์ A ประมาททางอาญาหรือประมาทเส้นแล้วในทางแพ่งหรือไม่ ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องกระบวนการพิจารณาในการสืบพยานว่าชอบด้วยกฎหมายหรือไม่
- การพิจารณาคดีสามารถเอาผิดกับแพทย์ผู้กระทำการโดยประมาทเส้นแล้วได้แม้จะหมดอายุความ 1 ปีไปแล้วก็ตาม --> ผู้เข้าสอบจำหลักกฎหมายผิด อายุความ 1 ปี คือ อายุความไล่เบี่ยส่วนอายุความในการฟ้องคดีละเมิดทางการแพทย์คือ 3 ปี นับตั้งแต่วันที่เหตุและรู้ตัวแพทย์ผู้ก่อให้เกิดความเสียหาย
- การสืบพยานในการกระทำความผิดทางอาญาต้องมีพยานหลักฐานครบถ้วน --> คดีนี้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขฟ้อง ย่อมเป็นคดีแพ่ง เพราะมีการเรียกให้ใช้ค่าสินไหมทดแทน
- หากเป็นกรณีที่ผู้ให้บริการมีการรับรู้ข้อเท็จจริงมากกว่า จะให้ผู้ให้บริการเป็นผู้นำเสนอ --> ควรใช้คำว่า ให้ผู้ให้บริการมีการพิจารณาพิสูจน์

เหตุผล

- สิ่งที่ถามในโจทย์คือ “กระบวนการพิจารณาในการสืบพยาน” ไม่ใช่เรื่องนายแพทย์ A กระทำโดยประมาทเส้นแล้วหรือไม่ หรือนายแพทย์ A กระทำความผิดฐานใด --> สิ่งที่ต้องตอบคือกระบวนการพิจารณาในการสืบพยานชอบหรือไม่ ซึ่งเป็นไปตามเรื่องภาระการพิสูจน์
- การเอาเรื่องอายุความคดีผู้บริโภคมานับ เป็นเรื่องราวก่อนฟ้อง --> โจทย์ถามเรื่องกระบวนการพิจารณา จึงต้องนำเรื่องภาระการพิสูจน์มาตอบ
- การเอาเรื่องอายุความคดีแพ่งเรื่องละเมิดตาม ป.พ.พ. 448 มาตอบ เป็นเรื่องราวก่อนฟ้อง --> โจทย์ถามเรื่องกระบวนการในการพิจารณา จึงต้องนำเรื่องภาระการพิสูจน์มาตอบ --> คดีแพทย์เป็นคดีผู้บริโภค ต้องใช้อายุความ 3 ปี
- การตอบตามองค์ประกอบความรับผิดชอบทางอาญา ไม่ใช่เรื่องที่โจทย์ถามในข้อนี้
- จำเลยต้องหาหลักฐานมาพิสูจน์ความบริสุทธิ์ --> เป็นคำตอบที่ถูกต้องบางส่วน คว ตามกฎหมาย พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29 ใช้คำว่า “ภาระการพิสูจน์”
- เมื่อมีการฟ้องร้องในทางแพ่ง จะต้องมีการนำคำฟ้องและคำให้การเปรียบเทียบกัน หาให้การไม่รับกันจึงจะเป็น “ประเด็นข้อพิพาท” --> คำตอบยังไม่ได้กล่าวถึงเรื่อง “ภาระการพิสูจน์” ว่า เป็นของฝ่ายใด
- นายแพทย์ A ไม่ได้เป็นจำเลย จึงไม่มีสิทธิทำการสืบพยาน --> จริงอยู่ที่นายแพทย์ A ไม่ได้เป็นจำเลย เพราะไม่สามารถถูกฟ้องได้โดยตรงตาม พ.ร.บ. ความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่

พ.ศ. 2539 มาตรา 5 --> แต่นายแพทย์ A ก็อยู่ในฐานะพยานได้ (พยานไม่จำเป็นต้องถูกฟ้อง เป็นคดี หรือเป็นโจทก์หรือจำเลยมาก่อน) เมื่อนายแพทย์ A เป็นผู้ให้บริการ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการให้บริการ จึงอยู่ในความรู้เห็นของนายแพทย์ A --> นายแพทย์ A จึงต้องมีภาระการ พิสูจน์ตาม พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29

- อธิบายเรื่องการกระทำ ตาม ป.อ. มาตรา 59 วรรคท้าย --> โจทก์ไม่ได้ถาม
- ในกรณีที่ศาลไม่สามารถหาข้อสรุปของคดี หรือไม่สามารถตัดสินจากคำฟ้องและคำให้การ ศาล สามารถนำพยานมาสืบเพิ่มเติมเพื่อให้ข้อมูลประกอบการตัดสินได้ --> โจทก์ถามว่ากระบวนการ พิเคราะห์ที่ให้นายแพทย์ A สืบพยานนั้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ไม่ได้ถามว่าศาลมีอำนาจในการ สืบพยานเพิ่มเติมหรือไม่
- แพทย์ควรพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเอง ไม่ใช้การสืบพยาน --> ที่ถูกต้องคือแพทย์ต้องมีภาระ การพิสูจน์ ทำการสืบพยานเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเอง
- แม้ว่าสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจะถูกฟ้องเป็นจำเลยก็ตาม แต่หน้าที่ในการพิสูจน์ว่า นายแพทย์ A ไม่ได้ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ก็ยังเป็นของนายแพทย์ A ตาม พ.ร.บ. วิธี พิพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29 --> สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขไม่ได้ มีภาระการพิสูจน์
- มีผู้เข้าสอบถามข้อเท็จจริงเพิ่มว่า “หากโรงพยาบาลจังหวัดนครสวรรค์เป็นโรงพยาบาลเอกชน” --> ผู้เข้าสอบถามไม่สามารถสมมติขึ้นเองได้ เพราะตามคำถามบอกชัดเจนว่าโรงพยาบาลจังหวัดซึ่งเป็นโรงพยาบาลของรัฐ

วินิจฉัย

คำตอบที่ถูกต้อง คือ “ฟังขึ้น”

หลักกฎหมาย

- หลักกฎหมายที่ต้องตอบมี 3 ประเด็น
  - 1. การไล่เบี้ยของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ไล่เบี้ยใน “กรณีประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง” ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ --> พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8 วรรค 1 : ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายเพื่อการละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแก่หน่วยงานของรัฐได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ได้กระทำการนั้นไปด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง
  - 2. การไล่เบี้ยของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ไล่เบี้ยใน “จำนวนเงินบางส่วน” ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ --> พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8 วรรค 2 : สิทธิเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามวรรคหนึ่งจะมีได้เพียงใดให้คำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมในแต่ละกรณีเป็นเกณฑ์โดยมิต้องให้ใช้เต็มจำนวนขอ ก็ได้
  - 3. การไล่เบี้ยของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ไล่เบี้ยในอายุความเท่าใด --> คำตอบคือ 1 ปีนับตั้งแต่วันที่ “สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้จ่ายเงินไป” --> พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 9 : ถ้าหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ทดแทนแก่ผู้เสียหาย สิทธิที่จะเรียกให้อีกฝ่ายหนึ่งชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนมีกำหนดอายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ได้ใช้ค่าสินไหมทดแทน
- ผู้เข้าสอบนำหลักกฎหมายเรื่องไม่สามารถฟ้องนายแพทย์ A โดยตรงตาม พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 มาตอบ --> เป็นการตอบไม่ตรงคำถาม เพราะโจทย์ถามเรื่องสิทธิไล่เบี้ย ไม่ได้ถามเรื่องอำนาจในการฟ้องคดีของโจทก์
  - ผู้เข้าสอบนำหลักกฎหมายเรื่องอายุความ 3 ปี ในการฟ้องคดีผู้บริโภครวมตาม พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13 มาใช้ --> เป็นการตอบไม่ตรงคำถาม เพราะโจทย์ถามเรื่องอายุความในการไล่เบี้ย ไม่ได้ถามเรื่องอายุความในการฟ้องคดี
  - ตอบว่าอายุความทั้งการฟ้องคดีและการไล่เบี้ย มีอายุความ 3 ปี --> ผู้เข้าสอบสับสนในกฎหมาย
  - ค่าสินไหมทดแทนคดีแพ่ง สามารถไล่เบี้ยเมื่อใดก็ได้ แม้คดีจะขาดอายุความแล้ว --> ผู้เข้าสอบแต่งหลักกฎหมายขึ้นเอง
  - เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับคดี “มีความผิดจริง” จึงจะก่อให้เกิดสิทธิไล่เบี้ยได้ --> เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เพราะการจะเกิดสิทธิไล่เบี้ยได้ในกรณีที่ “จงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง”
  - หากเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หน่วยงานของรัฐสามารถให้เจ้าหน้าที่ของรัฐจ่ายค่าสินไหมทดแทนด้วยตนเองได้ --> เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง ที่ถูกต้องคือหน่วยงานของรัฐจ่ายค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายไปก่อน แล้วจึงมาไล่เบี้ย

เอาแก่ ไม่ใช่เรื่องที่หน่วยงานของรัฐปฏิเสธไม่จ่ายค่าสินไหมทดแทน แล้วให้เจ้าหน้าที่ของรัฐจ่ายค่าสินไหมทดแทนไปฝ่ายเดียว

- ผู้เสียหายสามารถเรียกร้องค่าเสียหายได้ หากมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น แต่สามารถเรียกร้องค่าเสียหายจากหน่วยงานที่ผู้กระทำความผิดนั้นอยู่ ไม่ใช่ผู้กระทำ --> เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจาก พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 กำหนดให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิไล่เบี้ยจากเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ทำละเมิดได้เฉพาะกรณีที่ทำละเมิดโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง --> กรณีที่ไม่สามารถไล่เบี้ยได้ คือ เจ้าหน้าที่ของรัฐทำละเมิดโดยประมาทเลินเล่อ
- หน่วยงานของรัฐที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหาย หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนจากผู้ทำละเมิดได้โดยตรง --> เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจาก พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 กำหนดให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิไล่เบี้ยเอาจากเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ทำละเมิดได้ เฉพาะกรณีที่ทำละเมิดโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง --> กรณีที่ไม่สามารถไล่เบี้ยได้ คือ เจ้าหน้าที่ของรัฐทำละเมิดโดยประมาทเลินเล่อ
- “รัฐ” มีสิทธิไล่เบี้ยเจ้าหน้าที่ในกรณีจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง --> เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง เพราะผู้ที่มีสิทธิไล่เบี้ยได้คือ “หน่วยงานของรัฐ” --> “รัฐ” ที่ผู้เข้าสอบตอบ หมายถึงรัฐบาล ซึ่งไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล ไม่สามารถมาไล่เบี้ยได้
- สามารถไล่เบี้ยได้บางส่วน แต่ไม่เกิน 50% ของจำนวนค่าเสียหายทั้งหมด --> ผู้เข้าสอบ แต่งกฎหมายขึ้นมาเอง
- ต้องไล่เบี้ยภายใน 1 ปี หลังจากมีหนี้สินแล้ว --> เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง เพราะสิทธิไล่เบี้ยจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อมีการชำระหนี้ (การจ่ายเงิน) แล้ว

เหตุผล

- ส่วนใหญ่ตอบไม่ครบ 3 ประเด็นดังกล่าว ทำให้คะแนนลดลงไปตามส่วน
- ตอบว่าอายุความไล่เบี้ยเกิน 1 ปี ไม่ชอบ โ โดยนับอายุความนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา --> ต้องทำความเข้าใจว่า สิทธิไล่เบี้ยจะเกิดขึ้นได้ ต้องมีการชำระหนี้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนก่อน ลำพังแต่การที่ศาลมีคำพิพากษา ยังไม่ก่อให้เกิดสิทธิไล่เบี้ย
- ตอบว่าไล่เบี้ยได้ภายใน 1 ปี โดยไม่ได้ตอบว่านับจากเวลาใด --> เป็นคำตอบที่ไม่สมบูรณ์
- ใช้คำว่า “เจ้าพนักงาน” เป็นถ้อยคำใน ป.อ.มาตรา 1(16) --> ตาม พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ใช้คำว่า “เจ้าหน้าที่”
- หน่วยงานของรัฐไม่สามารถไล่เบี้ยจากเจ้าหน้าที่ได้ ยกเว้นมีคำสั่งศาล --> เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากสิทธิไล่เบี้ยตาม พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8, 9 มีได้โดยไม่ต้องอาศัยอำนาจศาล
- ตอบว่า “ประมาทเลินเล่อ” จึงก่อให้เกิดสิทธิในการไล่เบี้ยได้ --> เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เพราะ พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ใช้ถ้อยคำว่า “ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง”
- ตอบว่า “ประมาทเลินเล่ออย่างรุนแรง” --> เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เพราะ พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ใช้ถ้อยคำว่า “ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง”
- ตอบว่า “เจ้าหน้าที่มีความผิดอย่างร้ายแรง” --> เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เพราะ พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ใช้ถ้อยคำว่า “ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง” และเรื่อง “ความผิด” เป็นเรื่องในทางอาญา ไม่ใช่เรื่องในทางแพ่ง

- อธิบายว่า เพราะเหตุใดนายแพทย์ A จึงประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง --> เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เพราะโจทย์ถามเรื่องสิทธิไล่เบี้ยของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข และโจทย์มัดข้อเท็จจริงเรื่องนายแพทย์ A ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงไว้แล้ว จึงไม่ต้องวินิจฉัยว่านายแพทย์ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่อีก
- อายุความในการไล่เบี้ย ไม่ต้องฟ้องศาล --> ดังนั้นจึงไม่ต้องพิจารณาว่าจะเลยได้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ไว้ในคำให้การได้หรือไม่
- การไล่เบี้ยสามารถทำได้หลังคดีขาดอายุความไปแล้ว --> เป็นเหตุผลที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากถ้าสิทธิไล่เบี้ยขาดอายุความ 1 ปีไปแล้ว ก็ไม่สามารถไล่เบี้ยได้
- นายแพทย์ A สามารถผ่อนจ่ายค่าสินไหมทดแทนได้ด้วย --> ไม่ได้ถามในประเด็นนี้ เรื่อง จ่ายชำระหนี้เป็นงวดๆ เป็นเรื่องในทางปฏิบัติ ผู้เข้าสอบยกเหตุผลอ้างขึ้นเอง
- นายแพทย์ A ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนทั้งหมด --> เป็นเหตุผลที่ไม่ถูกต้อง เพราะสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขไล่เบี้ยเรียกค่าเสียหายจากนายแพทย์ A เพียงบางส่วนได้
- นายแพทย์ A จงใจละเมิด จึงก่อให้เกิดสิทธิไล่เบี้ยได้ --> เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เพราะข้อเท็จจริงตามคำถามระบุไว้ชัดเจนว่า ศาลพิพากษาให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเนื่องจากนายแพทย์ A กระทำการโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง --> ผู้เข้าสอบเปลี่ยนข้อเท็จจริงในคำถามเอง
- นายแพทย์ A ไม่ได้เป็นจำเลย จึงไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายใดๆ --> เป็นเหตุผลที่ไม่ถูกต้อง เพราะแม้นายแพทย์ A จะไม่ได้ถูกฟ้องเป็นจำเลยโดยตรง แต่ก็ถูกไล่เบี้ยได้หากนายแพทย์ A จงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

การให้คะแนน

- ข้อสอบอัตนัย 1 ข้อใหญ่ 4 ข้อย่อย ให้คะแนน 20 คะแนน ...→ คิดเป็น 10 คะแนนของทั้งรายวิชา ...→ เช่น สอบได้ 10 คะแนน คิดเป็น 5 คะแนนของทั้งรายวิชา

ข้อสังเกตทั่วไป

- เนื้อหาใดที่มีความยาก ควรให้เวลาในการศึกษา ไม่ควรใช้ระยะเวลาเพียง 1-2 วันในการที่จะศึกษาเนื้อหาทั้งหมด ทั้งนี้ขึ้นกับการแบ่งเวลาในการเรียนของ นศ.พ. แต่ละคนว่าทำได้ดีเพียงใด
- การเรียนไม่ว่าเนื้อหาใดก็ตาม ต้องเริ่มจากความเข้าใจก่อน แล้วถึงค่อยไปดูรายละเอียด วิชากฎหมายไม่ใช่วิชาที่ท่องจำตั้งแต่แรก แต่ต้องทำความเข้าใจก่อน
- ต้องแยกก่อนว่า เรื่องใดเป็นเรื่องทางอาญา เรื่องใดเป็นเรื่องทางแพ่ง เพราะหลักกฎหมายที่ใช้แตกต่างกัน บางกรณีใช้ได้แค่หลักอาญาหรือหลักทางแพ่งได้อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น แต่บางกรณีใช้ได้ทั้งหลักทางแพ่งและหลักทางอาญา
- กระดาษ A5 ที่ให้ไปทำสรุปย่อ ไม่ได้หมายความว่าให้เขียนตัวบทกฎหมายทุกมาตราลงไป ในกระดาษ A5 เพราะอย่างไรก็เขียนได้ไม่พอ สิ่งที่เราควรเขียนลงไปคือสิ่งที่จำไม่ได้ หรือจำได้ยาก สิ่งใดที่จำได้ควรจำเข้าไป
- ไม่ควรประมาทกับรายวิชาที่ให้เอาสรุปย่อหรือเอกสารเข้าไปได้ รายวิชาที่ให้เอาสรุปย่อเข้าไปได้ หมายความว่าข้อสอบไม่ได้ประเมินความจำเป็นหลัก แต่ประเมินความเข้าใจและการนำไปใช้เป็นหลัก ดังนั้นหากศึกษาเนื้อหาไม่เข้าใจแล้วจะหวังพึ่งสรุปย่อ ย่อมเป็นไปได้ยาก
- รายวิชาใดที่มีการสอบแบบอัตนัย มีความจำเป็นต้องศึกษาให้รู้จริง เพราะการสอบอัตนัยนั้น ผู้เข้าสอบต้องแสดงออกให้เห็นว่ารู้จริง
- การเตรียมตัวสอบอัตนัย จำเป็นที่ต้องฝึกเขียนมาก่อน เพราะถ้าไม่เคยฝึกเขียนมาก่อน พอเวลาอยู่ในห้องสอบจะนึกไม่ออก และเขียนไม่ได้ ทั้งๆ ที่มีสรุปย่อในกระดาษ A5 ก็เขียนไม่ได้ เพราะไม่เคยฝึกเขียน
- การตอบข้อสอบอัตนัย ต้องมีความชัดเจน โดยเฉพาะในส่วนของกรณีวินิจฉัย อย่าตอบวินิจฉัยเพื่อเลือกว่าอาจเป็นอย่างนั้น อาจเป็นอย่างนี้ ซึ่งจะได้คะแนนเลย
- ปัญหาที่ถามในข้อสอบอัตนัยในครั้งนี้ ได้สอนในห้องเรียนไว้หมดแล้ว ถ้าเรียนอย่างเข้าใจจริงๆ จะตอบได้

ขอให้ นศ.พ. ได้เรียนรู้จากการอ่าน reflection ฉบับนี้ นำความรู้กฎหมายที่ได้เรียนมาในวิชานี้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบวิชาชีพแพทย์ต่อไป

ให้ตอบคำถามต่อไปนี้ โดยใช้หลักกฎหมายเป็นเหตุผลประกอบคำตอบ (20 คะแนน)

นายแพทย์ A เป็นสูติแพทย์ปฏิบัติงานที่ รพ.เวชศิลป์ ซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชน โดย นายแพทย์ B แพทย์ผู้อำนวยการได้ทำสัญญาจ้างนายแพทย์ A ไว้เป็นแพทย์ประจำ รพ.เวชศิลป์

เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2559 นายแพทย์ A ได้ดูแลผู้ป่วยคือ นาง ก. ซึ่งเป็นหญิงตั้งครรภ์อายุครรภ์ 36 สัปดาห์ มีอาการเจ็บครรภ์คลอด นายแพทย์ A ได้ทำ ultrasonography พบว่าเด็กปกติดี หัวใจเต้น 140 ครั้ง/นาที ปริมาณน้ำคร่ำปกติ เวลา 12.00 น. นาง ก. มีอาการเจ็บครรภ์คลอดถึงขั้น หัวใจเด็กเต้น 160 ครั้ง/นาที ซึ่งแสดงถึงภาวะ fetal distress พยาบาลห้องคลอดตามนายแพทย์ A เพื่อประเมินอาการของนาง ก. นายแพทย์ A ขอตัวไปรับประทานอาหารกลางวันก่อน โดยแจ้งพยาบาลว่าหากเจ็บครรภ์คลอดถึงขั้นนี้ให้แจ้งนายแพทย์ A อีกครั้ง

เวลา 13.00 น. พยาบาลห้องคลอดแจ้งนายแพทย์ A ว่านาง ก. หายใจหอบเหนื่อย นายแพทย์ A ได้ทำการใส่ท่อช่วยหายใจ หลังจากนั้น 5 นาที ผู้ป่วยอยู่ในภาวะ cardiac arrest นายแพทย์ A ได้ทำการ CPR นาน 30 นาทีแล้ว ผู้ป่วยไม่ตอบสนองต่อการทำ CPR แพทย์ทางนิติเวชได้ทำการตรวจศพนาง ก. พบว่านาง ก. เสียชีวิตจากภาวะ amniotic fluid embolism

สามีนาง ก. ฟ้องนายแพทย์ A และนายแพทย์ B ซึ่งเป็นแพทย์ผู้อำนวยการ รพ. เวชศิลป์ ให้ร่วมรับผิดชอบเพื่อละเมิดโดยประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้นาง ก. ถึงแก่ความตาย เรียกค่าเสียหายจำนวน 10,000,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นายแพทย์ A ต่อสู้ในคำให้การว่าตนไม่ต้องรับผิดชอบเพราะผู้ป่วยเสียชีวิตด้วยภาวะ amniotic fluid embolism นายแพทย์ B ให้การว่าตนไม่ต้องรับผิดชอบเพราะไม่ได้ร่วมดูแลผู้ป่วยกับนายแพทย์ A ศาลชั้นต้นพิพากษาให้สามีนาง ก. ได้รับชดเชยค่าเสียหาย เนื่องจากนายแพทย์ A กระทำการโดยประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้นาง ก. ถึงแก่ความตายเป็นจำนวนเงิน 8,000,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี

ให้ตอบคำถามต่อไปนี้

1. การเกิด amniotic fluid embolism ในรายนี้เป็นเหตุสุดวิสัยหรือไม่ (5 คะแนน)
2. การที่นายแพทย์ A อ้างว่าไม่ต้องรับผิดชอบเพราะผู้ป่วยเสียชีวิตด้วยภาวะ amniotic fluid embolism นายแพทย์ A ไม่ได้ตั้งใจทำละเมิด ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่ (6 คะแนน)
3. การที่นายแพทย์ B อ้างว่าตนไม่ต้องรับผิดชอบเพราะไม่ได้ร่วมดูแลผู้ป่วยกับนายแพทย์ A ข้ออ้างของนายแพทย์ B ฟังขึ้นหรือไม่ (4 คะแนน)
4. หากปรากฏต่อมาว่า หนี้ตามคำพิพากษาเป็นหนี้ที่ขาดอายุความแล้ว คำพิพากษาของศาลที่ให้นายแพทย์ A, B ร่วมกันรับผิดชอบต่อสามีนาง ก. ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และนายแพทย์ A, B จะปฏิเสธความรับผิดชอบตามคำพิพากษาได้หรือไม่ (5 คะแนน)

เฉลยคำตอบ

1. การเกิด amniotic fluid embolism ในรายนี้เป็นเหตุสุดวิสัยหรือไม่

วินิจฉัย เป็นเหตุสุดวิสัย (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 8 วางหลักว่า เหตุสุดวิสัย คือ เหตุใดๆ อันจะเกิดขึ้นก็ดี จะให้ผลภัยพิบัติก็ดี เป็นเหตุที่ไม่สามารถป้องกันได้ (1 คะแนน) แม้ทั้งบุคคล ผู้ต้องประสพหรือใกล้จะต้องประสพจะได้จัดการระมัดระวังตามสมควร (0.5 คะแนน) อันพึงคาดหมายได้จากบุคคลในฐานะและภาวะเช่นนั้น (0.5 คะแนน)

เหตุผล กรณีตามปัญหา การเกิด amniotic fluid embolism ในรายนี้ เป็นเหตุที่ไม่สามารถป้องกันได้ (1 คะแนน) แม้นายแพทย์ A ผู้ซึ่งต้องประสพหรือใกล้จะต้องประสพจะได้จัดการระมัดระวังตามสมควร (0.5 คะแนน) อันพึงคาดหมายได้จากนายแพทย์ A ซึ่งอยู่ในฐานะสูติแพทย์ในภาวะเช่นนั้น คือ ในขณะที่ทำการรักษานาง ก. (0.5 คะแนน)

2. การที่นายแพทย์ A อ้างว่าไม่ต้องรับผิดชอบเพราะผู้ป่วยเสียชีวิตด้วยภาวะ amniotic fluid embolism นายแพทย์ A ไม่ได้จงใจกระทำละเมิด ฟังขึ้นหรือไม่

วินิจฉัย ฟังไม่ขึ้น (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย

- ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 59 วรรค 4 ประกอบประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 420 วางหลักว่า การกระทำโดยประมาทเลินเล่อ คือ การกระทำที่ไม่ใช้โดยจงใจ (0.5 คะแนน) แต่ผู้กระทำปราศจากความระมัดระวัง ซึ่งในภาวะเช่นนั้น (0.5 คะแนน) จักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ โดยผู้กระทำสามารถใช้ความระมัดระวังนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ (0.5 คะแนน)
- ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 วางหลักว่า ผู้ใดประมาทเลินเล่อ ทำให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต ผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น (0.5 คะแนน)

เหตุผล แม้นายแพทย์ A จะไม่ได้จงใจทำละเมิดก็ตาม แต่ก็ถือว่านายแพทย์ A ปราศจากความระมัดระวัง เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ ซึ่งในภาวะเช่นนั้น คือ ขณะที่นายแพทย์ A กำลังทำการดูแลนาง ก. (0.5 คะแนน) จักต้องมีตามวิสัยของนายแพทย์ A ซึ่งคือสูติแพทย์ ในขณะนั้นบุตรนาง ก. อยู่ในภาวะ fetal distress แล้ว (0.5 คะแนน) และต้องมีตามพฤติการณ์ คือ ขณะดูแลรักษาผู้ป่วยในโรงพยาบาลเอกชนซึ่งมีเครื่องมือเครื่องมือพร้อม (0.5 คะแนน) ซึ่งนายแพทย์ A สามารถใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่ไม่ได้ใช้ให้เพียงพอ จึงถือว่านายแพทย์ A ทำละเมิด ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน (0.5 คะแนน) แม้นาง ก. เสียชีวิตจากภาวะ amniotic fluid embolism ซึ่งเป็นเหตุสุดวิสัยก็ตาม แต่นายแพทย์ A มีส่วนในการทำละเมิดด้วย จึงต้องรับผิดชอบ (1 คะแนน)

3. การที่นายแพทย์ B อ้างว่าตนไม่ต้องรับผิดชอบเพราะไม่ได้ร่วมดูแลผู้ป่วยกับนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่

วินิจฉัย ฟังไม่ขึ้น (0.5 คะแนน)

หลักกฎหมาย

- ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 425 วางหลักว่า นายจ้างต้องร่วมรับผิดชอบเพื่อละเมิดกับลูกจ้าง (0.5 คะแนน) ในทางการที่จ้าง (0.5 คะแนน)
- ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 291 วางหลักว่า ในหน้าที่ต้องรับผิดชอบร่วมกันกรณีที่เป็นลูกหนี้ร่วมนั้น ลูกหนี้แต่ละคนต้องรับผิดชอบร่วมกันในการชำระหนี้จนกว่าหนี้นั้นจะได้รับชำระหนี้จนเสร็จสิ้นเชิง (0.5 คะแนน)

เหตุผล นายแพทย์ B อยู่ในฐานะนายจ้าง (0.5 คะแนน) เพราะได้ทำสัญญาจ้างนายแพทย์ A เป็นแพทย์ประจำ รพ.เวชศิลป์ นายแพทย์ A อยู่ในฐานะลูกจ้าง (0.5 คะแนน) เมื่อนายแพทย์ A ได้ทำการดูแลรักษา นาง ก. แล้วเกิดความเสียหายต่อชีวิต จึงเป็นละเมิดในทางการที่จ้าง (0.5 คะแนน) ดังนั้นนายแพทย์ B จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับนายแพทย์ A เพราะนายแพทย์ A และ นายแพทย์ B เป็นลูกหนี้ร่วมกัน และต้องร่วมรับผิดชอบในการชดเชยค่าสินไหมทดแทนต่อสามีนาง ก. จนกว่าจะได้ชำระหนี้เสร็จสิ้นเชิง (0.5 คะแนน)

4. หากปรากฏต่อมาว่า หนี้ตามคำพิพากษาเป็นหนี้ที่ขาดอายุความแล้ว

- 1) คำพิพากษาของศาลที่ให้นายแพทย์ A, B ร่วมกันรับผิดชอบต่อสามีนาง ก. ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่
- 2) นายแพทย์ A, B จะปฏิเสธความรับผิดชอบตามคำพิพากษาได้หรือไม่

วินิจฉัย

- 1) คำพิพากษาชอบด้วยกฎหมาย (0.5 คะแนน)
- 2) นายแพทย์ A, B ไม่สามารถปฏิเสธความรับผิดชอบตามคำพิพากษาได้ (0.5 คะแนน)

หลักกฎหมาย

- ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/29 วางหลักว่า เมื่อไม่ได้ยกอายุความขึ้นต่อสู้ศาลจะยกเอาอายุความมาเป็นเหตุยกฟ้องโจทก์ไม่ได้ (1 คะแนน)
- ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 177 วรรค 2 วางหลักว่า จำเลยต้องให้การโดยชัดแจ้งว่าจำเลยยอมรับหรือปฏิเสธ รวมถึงเหตุแห่งการนั้น (1 คะแนน)
- {ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/10 วางหลักว่าลูกหนี้สามารถปฏิเสธการชำระหนี้ที่ขาดอายุความได้ (1 คะแนน) หรือ ลูกหนี้ยกอายุความขึ้นตัดฟ้องโจทก์ในหนี้ที่ขาดอายุความได้}

เหตุผล

- เมื่อหนี้ตามคำพิพากษาเป็นหนี้ที่ขาดอายุความ และลูกหนี้ไม่ได้ยกอายุความขึ้นต่อสู้ในคำให้การศาลสามารถพิพากษาให้ลูกหนี้ชำระหนี้ตามหนี้ที่ขาดอายุความแล้วได้ เพราะหนี้ที่ขาดอายุความยังคงมีหนี้อยู่ หนี้ยังไม่ระงับ (1 คะแนน)
- เมื่อนายแพทย์ A และนายแพทย์ B ไม่ได้ยกเรื่องอายุความขึ้นต่อสู้ในคำให้การ จึงไม่มีประเด็นเรื่องการขาดอายุความ นายแพทย์ A และนายแพทย์ B จึงไม่สามารถปฏิเสธการชำระหนี้ตามคำพิพากษาได้ (1 คะแนน)

วิเคราะห์ข้อสอบอัตนัย ข้อ 1

วินิจฉัย

- คำถามถามเฉพาะว่า amniotic fluid embolism เป็นเหตุสูตวิสัยหรือไม่ ไม่ได้ถามเลยไปถึงว่า นายแพทย์ A ทำละเมิดหรือไม่ หรือนายแพทย์ A ต้องรับผิดชอบใช้คำสินไหมทดแทนหรือไม่

หลักกฎหมาย

- ไม่ต้องอ้างหลักเรื่องประมาทตาม ป.อ. มาตรา 59 วรรค 4 เพราะโจทย์ถามเฉพาะเรื่องเหตุสูตวิสัยตาม ป.พ.พ. มาตรา 8 ไม่ได้ถามเรื่องประมาท
- อ้างว่า เหตุสูตวิสัยเป็นไปตาม ป.พ.พ. มาตรา 8 โดยไม่มีหลักกฎหมาย ◻◻◻▶ เท่ากับว่าไม่ได้อ้างหลักกฎหมายใดๆ
- อ้างว่า เหตุสูตวิสัย = สภาวะการณ์ที่ผู้ให้บริการใช้ความระมัดระวังและทำเต็มสุดความสามารถ ในสภาวะการณ์นั้นแล้ว เหตุการณ์นั้นก็ยิ่งเกิดอยู่ดี ◻◻◻▶ ขาดถ้อยคำสำคัญคือ เหตุสูตวิสัยไม่สามารถป้องกันได้ จากบุคคลซึ่งอยู่ในฐานะและภาวะเช่นนั้น
- อ้างว่า เหตุสูตวิสัย = เหตุที่ไม่สามารถป้องกันได้ แม้จะใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้วตาม วิสัยและพฤติการณ์ ขาดถ้อยคำสำคัญคือ จากบุคคลซึ่งอยู่ในฐานะและภาวะเช่นนั้น
- อ้างว่า หากเหตุดังกล่าวเกิดจากเหตุสูตวิสัย ผู้นั้นไม่จำเป็นต้องชดใช้คำสินไหมทดแทน ◻◻◻▶ ต้องตอบว่าเหตุสูตวิสัยคืออะไร ไม่ใช่ตอบว่าผลของเหตุสูตวิสัยคืออะไรเพราะโจทย์ไม่ได้ถามประเด็นนี้
- อ้าง ป.อ. มาตรา 307 ความผิดฐานทอดทิ้งคนป่วยเจ็บ ◻◻◻▶ ไม่ได้ถามว่านายแพทย์ A กระทำ ความผิดอาญาฐานใด (มี นศ.พ. เข้าใจผิดจำนวนมาก)
- อ้างหลักความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล (causation) ◻◻◻▶ ไม่มีประเด็นไปถึง

เหตุผล

- ต้องอธิบายว่า “ฐานะ” และ “ภาวะ” เช่นนั้นคืออะไร ฐานะ คือ ความเป็นสูติแพทย์ ส่วนคำว่า ภาวะ ความหมายเหมือนกับ ป.อ. มาตรา 59 วรรค 4 แปลว่า ในขณะที่กระทำการนั้น
- ไม่ต้องวินิจฉัยว่า นายแพทย์ A กระทำการโดยประมาทเลินเล่อหรือไม่ เนื่องจากโจทย์ไม่ได้ถาม
- ไม่ต้องวินิจฉัยว่า การที่นายแพทย์ A ไม่ได้ดูแลนาง ก. ตอนเวลา 12.00 น. เป็นประมาท เลินเล่อหรือไม่ เนื่องจากเป็นประเด็นของข้อ 2 ◻◻◻▶ ข้อ 1 ไม่ได้ถามเรื่องประมาทเลินเล่อ ถามเฉพาะการเกิด amniotic fluid embolism เท่านั้น
- ตอบว่า amniotic fluid embolism เป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึงตัวและไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ◻◻◻▶ เป็นการตอบโดยใช้ถ้อยคำในเรื่องการกระทำความผิดด้วยความจำเป็นตาม ป.อ. มาตรา 67(2) ซึ่งเป็นเรื่องในทางอาญา ◻◻◻▶ คำถามต้องการให้ตอบเรื่องเหตุสูตวิสัย
- ตอบว่า amniotic fluid embolism เป็นเหตุที่ไม่สามารถป้องกันได้ก็จริง แต่นายแพทย์ A ไม่ได้จัดการระมัดระวังตามสมควร คือ ไม่ได้มาตรวจประเมินอาการของนาง ก. ตอนที่ห้องคลอด โทรตาม ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นสิ่งที่พึงคาดหมายได้จากนายแพทย์ A ผู้เป็นสูติแพทย์ที่ดูแล ผู้ป่วย และอยู่ในภาวะเช่นนั้น ◻◻◻▶ ต้องเข้าใจก่อนว่า การเกิด fetal distress กับภาวะ amniotic fluid embolism ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน การเกิด fetal distress ไม่ได้ทำให้นาง ก. เสียชีวิต แต่การเกิด amniotic fluid embolism ที่ทำให้นาง ก. เสียชีวิต ◻◻◻▶ การที่พยาบาลห้องคลอดตามนาย แพทย์ A เป็นการตามมาเพื่อแก้ไขรักษาภาวะ fetal distress เมื่อตอน 12.00 น. ◻◻◻▶ แต่ เหตุการณ์เมื่อ 13.00 น. เป็นเหตุการณ์ของการเกิด amniotic fluid embolism ซึ่งทำให้นาง ก. เสียชีวิต ◻◻◻▶ โจทย์ถามเฉพาะเรื่อง amniotic fluid embolism เท่านั้น ซึ่งเป็นเหตุ สูตวิสัย

▶▶▶▶ เพราะแม่นายแพทย์ A มาดูแลนาง ก. เวลา 12.00 น. เพื่อจัดการรักษาภาวะ fetal distress เวลา 13.00 น. ผู้ป่วยก็ยิ่งเสียชีวิตจาก amniotic fluid embolism อยู่นั่นเอง ดังนั้น amniotic fluid embolism จึงเป็นเหตุสุดวิสัย เพราะเป็นเหตุการณ์ที่ไม่สามารถป้องกันได้ แม้จะใช้ความระมัดระวังตามสมควรจากบุคคลที่อยู่ในภาวะและฐานะเช่นนั้น (ประเด็นนี้ นศ.พ. เข้าใจผิดจำนวนมาก)

- ตอบว่า เนื่องจากในครั้งแรกที่นาง ก. เจ็บครรภ์คลอด นายแพทย์ A ทำ ultrasonography แล้วพบว่าเด็กยังปกติดี ปริมาณน้ำคร่ำปกติ แต่ในภาวะ amniotic fluid embolism นี้ ไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าจะเกิดขึ้นในช่วงใด ถึงแม้จะมีการตรวจ ultrasonography ดูแล้วก็ยังเกิดขึ้นได้ จึงเป็นเหตุสุดวิสัย ▶▶▶▶ เป็นการตอบโดยใช้เหตุผลธรรมดาสามัญ ไม่มีเหตุผลทางกฎหมาย (ขาดถ้อยคำ ไม่สามารถป้องกันได้, จัดการระมัดระวังแล้ว, ของบุคคลที่อยู่ในฐานะและภาวะเช่นนั้น)

วินิจฉัย

ฟังไม่ขึ้น

หลักกฎหมาย

- อ้างว่า เทียบเคียง “ประมาทเลินเล่อ” กับ “ประมาท” ตาม ป.อ. ❏❏❏❏ ถือว่าไม่ได้อ้างหลักกฎหมาย เพราะอ่านแล้วไม่เข้าใจว่าประมาทเลินเล่อมีหลักกฎหมายว่าอย่างไร
- ต้องวินิจฉัยว่า แม้ไม่ได้กระทำโดยจงใจ แต่ก็เป็นกรกระทำโดยประมาทเลินเล่อ จึง ต้องอ้างหลักกฎหมายเรื่องประมาทเลินเล่อ ❏❏❏❏ เมื่อเป็นประมาทเลินเล่อ ย่อมเป็นละเมิด
- หลักกฎหมายที่ใช้อ้างเรื่องประมาทเลินเล่อคือ ป.อ. มาตรา 59 วรรค 4 ประกอบ ป.พ.พ. มาตรา 420 ❏❏❏❏ จากนั้นจึงอ้างหลักเรื่องละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 ❏❏❏❏ การอ้างตัวบทไม่ครบ ทำให้คะแนนที่ได้ลดลง
- ประมาทเลินเล่อ คือ การกระทำโดยประมาทเลินเล่อ คือ การกระทำที่ไม่ใช่โดยจงใจ (ไม่ใช่คำว่าเจตนา) แต่ผู้กระทำปราศจากความระมัดระวัง ซึ่งในภาวะเช่นนั้น จักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ โดยผู้กระทำสามารถใช้ความระมัดระวังนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่
- อ้างว่า การกระทำที่ไม่ใช่โดยจงใจ แต่ผู้กระทำปราศจากความระมัดระวัง ซึ่งในภาวะเช่นนั้น จักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ โดยผู้กระทำสามารถใช้ความระมัดระวังนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ ❏❏❏❏ ไม่มีคำว่าประมาทเลินเล่อนำหน้าความหมายดังกล่าว ❏❏❏❏ เท่ากับเป็นประโยคที่ไม่มี ความหมาย
- ไม่ต้องอ้างหลักเรื่องความผิดฐานทอดทิ้งคนป่วยเจ็บตาม ป.อ. มาตรา 307 ❏❏❏❏ ตามโจทย์ถามว่านายแพทย์ A กระทำละเมิดหรือไม่ ไม่ได้ถามว่านายแพทย์ A กระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฐานใด (ประเด็นนี้มี นศ.พ. เข้าใจผิดจำนวนมาก คำถามข้อนี้คล้ายคำถามในปี ก่อน แต่ถามคนละประเด็นกัน)
- ไม่ต้องอ้างหลักเรื่องความผิดฐานกระทำความผิดโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตาม ป.อ. มาตรา 291 ❏❏❏❏ ตามโจทย์ถามว่านายแพทย์ A กระทำละเมิดหรือไม่ ไม่ได้ถามว่านายแพทย์ A กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฐานใด
- ไม่ต้องอ้างหลักกรกระทำโดยเจตนาตาม ป.อ. มาตรา 59 วรรค 2 ที่ประกอบไปด้วยเจตนาประสงค์ต่อผลและเจตนาข่มเล็งเห็นผล ❏❏❏❏ เพราะประเด็นที่ต้องตอบคือการกระทำของนายแพทย์ A เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อหรือไม่
- ไม่ต้องยกหลัก ป.อ. มาตรา 67(2) เรื่องการกระทำความผิดด้วยความจำเป็น เพราะไม่มีประเด็นที่ไปถึง
- ไม่ต้องยกหลักว่าอย่างไรเรียกว่าการกระทำโดยจงใจ ❏❏❏❏ เพราะสิ่งที่ต้องวินิจฉัยไม่ใช่เรื่องจงใจ แต่เป็นเรื่องประมาทเลินเล่อ
- ไม่ต้องยกหลักเรื่องกรกระทำ = การเคลื่อนไหวร่างกายโดยรู้สำนึก ❏❏❏❏ เพราะไม่ว่าเป็น จงใจหรือประมาทเลินเล่อ ต่างต้องมี “การกระทำ” ตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 ❏❏❏❏ จากโจทย์ได้ความชัดอยู่แล้วว่านายแพทย์ A มีการกระทำ จึงไม่ต้องวินิจฉัยเพิ่มเติมอีก
- ไม่ต้องยกหลักเรื่องภาระการพิสูจน์ในคดีผู้บริโภคตาม พ.ร.บ. วิถีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29 ❏❏❏❏ ไม่มีประเด็นเรื่องภาระการพิสูจน์
- อ้างว่า ความเสียหายอันเกิดจากเหตุสุดวิสัย ถ้าผู้กระทำได้ระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์ในภาวะนั้นแล้ว ผู้กระทำได้รับการยกเว้นโทษ ❏❏❏❏ เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง เพราะหากเป็นเหตุสุดวิสัยที่ผู้กระทำไม่ได้มีส่วนในการทำละเมิดแล้ว ก็เท่ากับไม่มีการทำละเมิด

ในทางแพ่งคือไม่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ในทางอาญาเท่ากับการกระทำนั้นไม่เป็นความผิด

- คำว่ายกเว้นโทษ แปลว่า การกระทำนั้นยังเป็นความผิดอยู่ เพียงแต่กฎหมายยกเว้นโทษให้
- ต้องระมัดระวังการเขียนด้วย คำว่า “ประมาทเลินเล่อ” ไม่ใช่คำว่า “ประมาทเลินเล่อ” ซึ่งเป็นคำที่ไม่มีความหมาย (เขียนผิดทุกทีสำหรับคำนี้)

เหตุผล

- จะตอบเพียงว่า นายแพทย์ A ไม่ระมัดระวังอย่างเดียวไม่ได้ ต้องอธิบายให้เห็นว่าอย่างไรที่แสดงว่านายแพทย์ A ไม่ระมัดระวัง
- ต้องอธิบายว่า ภาวะ วิสัย และพฤติการณ์คืออะไร (นศ.พ. พลาดประเด็นนี้จำนวนมาก)
- ภาวะ หมายถึง ขณะที่นายแพทย์ A กระทำการนั้น (= ขณะที่นายแพทย์ A ทำการรักษานาง ก.) ไม่ใช่เรื่องที่ว่าขณะนั้นนาง ก. มีความเจ็บป่วยอย่างไร
- ดังนั้น การให้เหตุผลว่า ภาวะ = ขณะที่นาง ก. เจ็บป่วย (ตั้งครรภ์, เจ็บครรภ์คลอด, ภาวะที่เสี่ยงอันตรายต่อชีวิตของนาง ก.) จึงไม่ถูกต้อง (นศ.พ. พลาดประเด็นนี้จำนวนมาก)
- การพูดถึงคำว่าวิสัยและพฤติการณ์รวมๆ โดยที่ไม่ได้อธิบายว่าวิสัยคืออะไร และพฤติการณ์คืออะไร เท่ากับเป็นคำตอบที่ไม่ได้อธิบายเหตุผลว่าทำไมนายแพทย์ A กระทำโดยประมาทเลินเล่อ
- ใช้คำว่า “พิสัย” เป็นคำที่ไม่ถูกต้อง
- พิสัย หมายถึง ขอบเขต
- วิสัย หมายถึง สภาพภายในตัวผู้กระทำ
- ตอบว่า พฤติการณ์ = การที่นายแพทย์ A ออกไปรับประทานอาหารกลางวันข้างนอก/ ในขณะที่นาง ก. ใกล้คลอด/ นายแพทย์ A มีหน้าที่ต้องรักษาให้ได้ตามมาตรฐานการรักษาที่ดี/ แพทย์ที่สามารถรับมือกับภาวะแทรกซ้อนที่ตามมาได้/ นายแพทย์ A สามารถอยู่ดูแลรักษาอาการนาง ก. ได้/ พยาบาลห้องคลอดตามนายแพทย์ A และแจ้งว่าบุตรนาง ก. อยู่ในภาวะ fetal distress แล้ว
- เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากพฤติการณ์ในที่นี้ต้องเป็นปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อการรักษาพยาบาลของนายแพทย์ A (นศ.พ. พลาดประเด็นนี้จำนวนมาก)
- ต้องอธิบายว่า แม้ว่า amniotic fluid embolism เป็นเหตุสุดวิสัยตาม ป.พ.พ. มาตรา 8 ก็ตาม แต่เมื่อนายแพทย์ A กระทำโดยประมาทเลินเล่อ ซึ่งเป็นละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 นายแพทย์ A ก็ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน
- เป็นประเด็นสำคัญมากของข้อนี้ เพราะนายแพทย์ A ให้การว่าตนไม่ต้องรับผิดชอบเพราะเหตุสุดวิสัยตาม ป.พ.พ. มาตรา 8 (นศ.พ. น้อยคนมากที่ตอบถึงประเด็นนี้ ทั้งๆ ที่เน้นไว้ในห้องบรรยายแล้ว)
- ตอบว่า นายแพทย์ A ไม่ได้ตั้งใจทำละเมิด
- แต่ไม่ได้อธิบายว่าเมื่อไม่ได้ตั้งใจทำละเมิด แล้วเป็นประมาทเลินเล่อในการทำละเมิดหรือไม่ คำตอบจึงไม่สมบูรณ์
- ตอบว่า นายแพทย์ A อ้างว่าไม่ได้ตั้งใจทำละเมิดจึงไม่ต้องรับผิด แต่การกระทำของนายแพทย์ A เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ ส่งผลให้นาง ก. เสียหายถึงแก่ชีวิต นายแพทย์ A จึงทำละเมิด
- เป็นคำตอบที่ไม่ได้แสดงว่า เพราะเหตุใดนายแพทย์ A จึงกระทำโดยประมาทเลินเล่อ
- เมื่อไม่ได้อธิบายว่าเป็นประมาทเลินเล่อ คำตอบที่ว่า นายแพทย์ A ทำละเมิด จึงเท่ากับเป็นคำตอบที่ไม่ได้แสดงเหตุผลว่า เพราะเหตุใดนายแพทย์ A ถึงทำละเมิด
- ตอบว่า การที่นายแพทย์ A ไม่ลงไปประเมินอาการนาง ก. ถือเป็นการประมาทเลินเล่อต่อบุคคลอื่นทำให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิต นับเป็นการทำละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 420
- เป็น คำตอบที่ไม่ได้แสดงว่า เพราะเหตุใดนายแพทย์ A จึงกระทำโดยประมาทเลินเล่อ
- เมื่อไม่ได้อธิบายว่าเป็นประมาทเลินเล่อ คำตอบที่ว่า นายแพทย์ A ทำละเมิด จึงเท่ากับเป็นคำตอบที่ไม่ได้แสดงเหตุผลว่า เพราะเหตุใดนายแพทย์ A ถึงทำละเมิด

- ตอบว่า amniotic fluid embolism เป็นเหตุสุดวิสัยตาม ป.พ.พ. มาตรา 8 ◻◻◻ เป็นเรื่องที่น่าแพทย์ A อ้าง แต่ผู้เข้าสอบต้องตอบให้ได้ว่าถึงแม้ว่า amniotic fluid embolism เป็นเหตุสุดวิสัย เพราะเหตุใดนายแพทย์ A จึงยังมีความรับผิดชอบเพื่อละเมิดอยู่อีก
  - ตอบว่า นายแพทย์ A ได้มีโอกาสเข้ามาดูแลรักษา นาง ก. ตั้งแต่มีภาวะ fetal distress แต่กลับเลือกที่จะไปรับประทานอาหารกลางวันก่อน ทำให้เกิด amniotic fluid embolism ตามมา เห็นได้ว่านายแพทย์ A ระวังไม่มากพอ ◻◻◻ เป็นคำตอบที่ไม่ได้อธิบายว่า เพราะเหตุใดนายแพทย์ A ถึงปราศจากความระมัดระวัง การวินิจฉัยคำว่า “ระมัดระวัง” ต้องวินิจฉัยให้ได้ถึงคำว่า ภาวะ วิสัย และพฤติการณ์ จึงจะเป็นคำตอบที่สมบูรณ์
  - ตอบว่า นายแพทย์ A สามารถมาดูแลคนไข้ได้เมื่อพยาบาลห้องคลอดตาม แต่นายแพทย์ A ไม่ยอมไป ทั้งที่ไม่มีภารกิจเร่งด่วนสำคัญ ดังนั้นนายแพทย์ A จึงกระทำโดยประมาทเลินเล่อ ◻◻◻ เป็นคำตอบที่ไม่ได้อธิบายว่า เพราะเหตุใดนายแพทย์ A กระทำโดยประมาทเลินเล่อ
  - อธิบายเรื่องภาวะ วิสัย พฤติการณ์มาอย่างละเอียด แต่สรุปคำตอบว่า นายแพทย์ A จงใจทำละเมิด ◻◻◻ เป็นคำอธิบายที่ผิดทั้งหมด เนื่องจากการวินิจฉัยว่าจงใจ ไม่ต้องวินิจฉัยไปถึงคำว่า ภาวะ วิสัย และพฤติการณ์
  - ตอบว่า การที่นายแพทย์ A ประมาทเลินเล่อต่อ นาง ก. โดยเมื่อพยาบาลห้องคลอดโทรศัพท์ตาม นายแพทย์ A เพื่อมาประเมินอาการตอนเที่ยง แต่นายแพทย์ A กลับลงไปรับประทานอาหารกลางวันก่อน แม้จะแจ้งพยาบาลว่าหากนาง ก. เจ็บครรภ์ถึงขั้นให้แจ้งนายแพทย์ A อีกครั้ง พอคนไข้อาการหนักขึ้นนายแพทย์ A ถึงมา ต่อมา นาง ก. ถึงแก่ชีวิต ถือว่านายแพทย์ A ประมาทเลินเล่อ ◻◻◻ เป็นคำตอบที่ไม่ได้อธิบายว่า เพราะเหตุใดนายแพทย์ A จึงประมาทเลินเล่อ การวินิจฉัยคำว่า “ประมาทเลินเล่อ” ต้องวินิจฉัยให้ได้ถึงคำว่า ภาวะ วิสัย และพฤติการณ์ จึงจะเป็นคำตอบที่สมบูรณ์
  - ตอบว่า เหตุสุดวิสัยจาก amniotic fluid embolism จึงนับเป็นการทำละเมิด ◻◻◻ เป็น คำตอบที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากหากเป็นเหตุสุดวิสัย ก็จะไม่เป็นประมาทเลินเล่อ จึงไม่เป็นละเมิด ◻◻◻ แต่ในคดีนี้นายแพทย์ A มีส่วนทำละเมิดด้วย แม้ว่านาง ก. จะเสียชีวิตด้วย amniotic fluid embolism ◻◻◻ นายแพทย์ A จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเท่ากับนายแพทย์ A ทำละเมิด
  - ตอบว่า นายแพทย์ A ไม่ได้ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง กล่าวคือ เมื่อเทียบกับวิญญูชนที่มีลักษณะเหมือนนายแพทย์ A นั้น พบว่านายแพทย์ A แค่อประมาทเลินเล่อ แต่ก็ยังมีจิตใจตามปกติมนุษย กลับมาช่วยรักษาผู้ป่วยไม่ถึงขั้นประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง
- I. โจทย์ไม่ได้ถามว่านายแพทย์ A ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่ ◻◻◻ ประเด็นเรื่องประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่ จะเกิดขึ้นต่อเมื่อหน่วยงานของรัฐได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายไปแล้ว จะมาไล่เบี้ยเอา กับแพทย์ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐได้หรือไม่ ตาม พ.ร.บ. ความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8
  - II. หลักในการเปรียบเทียบกับวิญญูชน ใช้เมื่อต้องการวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำโดย “ประมาท” หรือ “ประมาทเลินเล่อ” หรือไม่
  - III. การตอบปัญหาของผู้เข้าสอบใช้สามัญสำนึกทางศีลธรรมจรรยา มาตอบ ไม่ได้ตอบโดยใช้เหตุผลทางกฎหมาย

วินิจฉัย

ฟังไม่ขึ้น

หลักกฎหมาย

- อ้างว่า นายจ้างต้องร่วมรับผิดชอบกับลูกจ้าง ในเหตุที่ลูกจ้างประมาททำขึ้นในการประกอบธุรกิจนั้นๆ
 ■■■ คำสำคัญที่หายไปคือ “ในทางการที่จ้าง” ซึ่งคำนี้มีมีความสำคัญมากในการที่จะวินิจฉัยว่า นายจ้างต้องร่วมรับผิดชอบกับลูกจ้างหรือไม่ เพราะหากไม่ใช่ในทางการที่จ้าง นายจ้างก็ไม่ต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดซึ่งลูกจ้างได้ทำขึ้น (ประเด็นนี้ นศ.พ. เข้าใจผิดจำนวนมาก)
- อ้างว่า หากลูกจ้างทำละเมิด แล้วถูกฟ้องร้อง นายจ้างต้องมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบด้วย ■■■ เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง เพราะตาม ป.พ.พ. มาตรา 425 เมื่อลูกจ้างทำละเมิด ไม่ว่าลูกจ้างจะถูกฟ้องหรือไม่ นายจ้างก็ต้องมีความรับผิดชอบเพื่อละเมิดร่วมกับลูกจ้าง
- อ้างว่า นายจ้างต้องรับผิดชอบใน “ความผิด” ที่ลูกจ้างได้กระทำความผิด ■■■ เป็นหลักกฎหมายที่ผิดอย่างมาก คำว่า “ความผิด” หมายถึงความผิดทางอาญา ไม่ใช่ความรับผิดทางแพ่ง ความผิดอาญาเป็นเรื่องเฉพาะตัว ไม่มีผู้ใดรับผิดชอบแทนกันได้ (ประเด็นนี้ นศ.พ. เข้าใจผิดจำนวนมาก)
- อ้างว่า นายจ้างและลูกจ้างต้องรับผิดชอบร่วมกัน ในกรณีที่ลูกจ้างทำผิดเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ ■■■ เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง ■■■ ทำผิด ≠ ความรับผิดชอบ
- อ้างว่า ลูกหนี้ร่วมหากมีการกระทำละเมิดร่วมกันต้องร่วมกันรับผิดชอบเพื่อละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 432 ■■■ การจะอ้าง ป.พ.พ. มาตรา 432 ได้ จะต้องเป็นผู้ทำละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 หลายคน แต่ตามปัญหาเป็นเรื่องที่ลูกจ้างทำละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 แต่เพียงผู้เดียว จึงไม่อาจมีกรณีผู้ทำละเมิดร่วมกันตาม ป.พ.พ. มาตรา 432 ได้
- อ้าง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ไม่ได้ เพราะกรณีตามปัญหา เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในโรงพยาบาลเอกชน การที่จะอ้าง พ.ร.บ. ดังกล่าว ต้องเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในโรงพยาบาลของรัฐ (ประเด็นนี้ นศ.พ. เข้าใจผิดจำนวนมาก)
- คำว่า “เจ้าหน้าที่” หมายถึง เจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่ได้หมายถึงเจ้าหน้าที่ในความหมายทั่วไป
- วินิจฉัยว่านายแพทย์ B ถูกฟ้องเป็นจำเลยโดยตรงได้หรือไม่ โดยอ้าง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 มาตอบ ■■■ เป็นหลักกฎหมายที่ผิดอย่างมาก (ประเด็นนี้ นศ.พ. เข้าใจผิดจำนวนมาก)
- ยกตัวบทเรื่องจ้างทำของตาม ป.พ.พ. มาตรา 587 ■■■ กรณีที่จะต้องวินิจฉัยว่าเป็นสัญญาจ้างทำของ เป็นกรณีที่เกิดขึ้นในโรงพยาบาลเอกชน และเป็นการทำศัลยกรรมตกแต่ง หรือการทันตกรรมตกแต่ง ■■■ กรณีตามปัญหาเป็นเรื่องที่นาง ก. มาคลอดบุตร จึงไม่มีประเด็นว่าการรักษาพยาบาลเป็นสัญญาจ้างทำของหรือไม่
- ตาม ป.พ.พ. มาตรา 425 ใช้คำว่า “นายจ้าง” ไม่ได้ใช้คำว่า “ผู้ว่าจ้าง” ■■■ คำว่า “ผู้ว่าจ้าง” เป็นเรื่องของสัญญาจ้างทำของตาม ป.พ.พ. มาตรา 587 ■■■ ตามโจทย์ไม่ใช่เรื่องของสัญญาจ้างทำของ
- อ้างว่า ผู้ว่าจ้างต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้รับจ้างต่อการร่วมกันทำละเมิด ■■■ ตามโจทย์ไม่ใช่เรื่องของสัญญาจ้างทำของตาม ป.พ.พ. มาตรา 587
- อ้างว่า หากลูกจ้างกระทำการจงใจหรือประมาทเลินเล่อที่เกี่ยวกับการจ้างจนส่งผลกระทบต่อ นายจ้างต้องรับผิดชอบด้วย ■■■ ไม่ว่าจะการกระทำละเมิดของลูกจ้างจะมีผลกระทบต่อ นายจ้างหรือไม่ นายจ้างต้องร่วมรับผิดชอบกับลูกจ้างด้วยตาม ป.พ.พ. มาตรา 425
- โจทย์ไม่ได้ถามว่า นายจ้างจะไล่เบี้ยลูกจ้างได้เพียงใด จึงไม่ต้องอ้างหลัก ป.พ.พ. มาตรา 426

- อ้างว่า คดีทางการแพทย์เป็นคดีผู้บริโภค ดังนั้นผู้ถูกละเมิดจึงสามารถฟ้องแพทย์หรือผู้อำนวยการโรงพยาบาลได้โดยตรง ๓๓๓▶ โจทย์ถามเรื่องความรับผิดชอบของนายแพทย์ B ไม่ได้ถามว่านายแพทย์ B ถูกฟ้องได้หรือไม่
- อ้างว่า ในกรณีที่เป็นโรงพยาบาลเอกชน เจ้าหนี้/โจทก์/ผู้ป่วย/ญาติ สามารถฟ้องร้องแพทย์/ผอ.โรงพยาบาล/โรงพยาบาลโดยตรงได้ เมื่อเกิดการรักษาที่ไม่เป็นธรรม หรือเกิดความเสียหายต่อชีวิตและร่างกายขึ้น ๓๓๓▶ แต่งหลักกฎหมายขึ้นเอง
- อ้างหลักเรื่องตัวการ ผู้ใช้ ผู้สนับสนุน ๓๓๓▶ เป็นเรื่องตาม ป.อ. มาตรา 83, 84, 86 ซึ่งเป็นเรื่องในทางอาญา คดีนี้ฟ้องเพื่อให้รับผิดชอบเพื่อละเมิด จึงเป็นคดีแพ่ง
- อ้างหลักเรื่องภาระการพิสูจน์ในคดีผู้บริโภคตาม พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29 ๓๓๓▶ ไม่มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเรื่องภาระการพิสูจน์ของนายแพทย์ A, B
- อ้างว่า หากมีการฟ้องร้องทางการแพทย์ แพทย์/ ผู้อำนวยการ/ โรงพยาบาลต้องรับผิดชอบร่วมกัน ๓๓๓▶ แต่งหลักกฎหมายขึ้นมาเอง ๓๓๓▶ คำว่า “รับผิดชอบ” เป็นคำทั่วไป ไม่ใช่คำในกฎหมาย
- อ้าง ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรค 2 เรื่องคำให้การของจำเลย ๓๓๓▶ โจทย์ถามว่านายแพทย์ B ต้องร่วมรับผิดชอบกับนายแพทย์ A หรือไม่ ไม่ได้ถามว่าคำให้การของนายแพทย์ B ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่
- อ้างว่า ผู้ว่าจ้างต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นตัวแทนแก่ลูกจ้างซึ่งเป็นตัวการ ถือเป็นลูกหนี้ร่วม ๓๓๓▶ โจทย์ระบุชัดว่านายแพทย์ B จ้างนายแพทย์ A เป็นแพทย์ประจำโรงพยาบาลเวชศิลป์ ดังนั้นจึงเป็นสัญญาจ้างแรงงาน ๓๓๓▶ จึงไม่ใช่สัญญาตัวแทน (ความหมายของสัญญาตัวแทน เป็นไปตาม ป.พ.พ. มาตรา 797)
- อ้างว่า การฟ้องร้องแพทย์ในโรงพยาบาลเอกชนเป็นคดีแพ่ง สามารถฟ้องร้องบุคคลากรได้โดยตรง ๓๓๓▶ เป็นหลักกฎหมายที่ถูกต้อง เพราะเมื่อโจทก์ถูกโต้แย้งสิทธิ โจทก์ย่อมนำคดีขึ้นสู่ศาลได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 55 ๓๓๓▶ แต่คำถามไม่ได้ถามว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ โจทย์ถามเรื่องข้ออ้างของนายแพทย์ B ที่ว่าไม่ต้องรับผิดชอบร่วมกับนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่
- อ้างว่า ตัวการต้องรับผิดชอบในการกระทำละเมิดของผู้ในบงการ โดยรับผิดชอบเท่ากับผู้กระทำ ๓๓๓▶ ตัวการในคดีแพ่ง เป็นไปตาม ป.พ.พ. มาตรา 797 ซึ่งจะขึ้นไปตามสัญญาตัวแทน ๓๓๓▶ ตัวการในคดีอาญา เป็นตาม ป.อ. มาตรา 83 หมายถึงผู้ที่ร่วมกันกระทำความผิด ๓๓๓▶ คำว่าผู้ในบงการไม่มีในประมวลกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายอาญา
- อ้างว่า นายจ้างเปรียบเหมือนตัวแทน ลูกจ้างเปรียบเหมือนตัวการ ๓๓๓▶ ที่ถูกต้องคือนายจ้างเปรียบเหมือนตัวการ ส่วนลูกจ้างเปรียบเหมือนตัวแทน (ป.พ.พ. มาตรา 797)
- อ้างว่า นายจ้างและลูกจ้างต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมชดเชย ๓๓๓▶ ที่ถูกต้องคือ ต้องรับผิดชอบใช้ “ค่าสินไหมทดแทน”
- อ้างว่า ผู้ใช้ คือ นายจ้าง ๓๓๓▶ เป็นหลักกฎหมายที่ผิด ๓๓๓▶ ผู้ใช้ตาม ป.อ. มาตรา 84 เป็นผู้ที่ก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิด (โดยการก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิด อาจทำด้วยการให้ จ้าง วาน ยุง ส่ง เสริม หรือทำด้วยประการอื่นใด) ใช้ในเรื่องการกระทำความผิดทางอาญา กรณีตามปัญหาเป็นเรื่องทางแพ่ง จึงไม่ต้องอ้าง ป.อ. มาตรา 84 ๓๓๓▶ แม้ ป.อ. มาตรา 84 มีคำว่า “จ้าง” ซึ่งอาจทำให้สับสนกับคำว่า “จ้างแรงงาน” (ป.พ.พ. มาตรา 575) แต่คำว่า “จ้าง” ตาม ป.อ. มาตรา 84 เป็นการจ้างให้กระทำความผิด ในเรื่องนี้ไม่ปรากฏว่านายแพทย์ B จ้างให้นายแพทย์ A ให้กระทำความผิดแต่อย่างใด

เหตุผล

- ต้องอธิบายให้เห็นชัดว่า นายแพทย์ A คือ ลูกจ้าง และนายแพทย์ B คือ นายจ้าง เนื่องจากการที่นายแพทย์ B ได้ทำสัญญาจ้างนายแพทย์ A เป็นไปตามสัญญาจ้างแรงงาน (ความหมายของสัญญาจ้างแรงงาน เป็นไปตาม ป.พ.พ. มาตรา 575)
- ต้องอธิบายให้เห็นชัดว่า อย่างไรเป็นละเมิดในทางการที่จ้าง ■■■▶ นายแพทย์ A ทำการรักษา นาง ก. จนถึงแก่ความตาย ดังนี้ จึงเป็นกรณีที่นายแพทย์ A ทำละเมิดในทางการที่จ้าง
- ตอบว่า โรงพยาบาลเป็นหน่วยงาน ■■■▶ แต่งข้อเท็จจริงขึ้นมาเอง
- ตอบว่า โรงพยาบาล/ หน่วยงานเอกชน เป็นนิติบุคคล ■■■▶ แต่งข้อเท็จจริงขึ้นมาเอง ■■■▶ การที่โรงพยาบาลเวชศิลป์จะเป็นนิติบุคคลหรือไม่ โจทย์ต้องบอกมา ส่วนใหญ่โรงพยาบาลที่เป็นนิติบุคคลจะจดทะเบียนในรูปของบริษัทหรือบริษัทมหาชน ■■■▶ การจะเป็นนิติบุคคลหรือไม่ต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้ ไม่ใช่กำหนดขึ้นมาเอง
- ตอบว่า นายแพทย์ B เป็นผู้อำนวยการ รพ.เวชศิลป์ มีสัญญาที่จะต้องดูแลผู้ป่วยคือนาง ก. เมื่อได้ทอดทิ้งนาง ก. โดยทำให้นาง ก. เสียชีวิต นายแพทย์ B ต้องระวางโทษ
  - I. คำถามถามเรื่องทางแพ่ง แต่เหตุผลเป็นไปตาม ป.อ. มาตรา 307 เรื่องความผิดฐานทอดทิ้งคนป่วยเจ็บ ตอบไม่ถูกต้อง
  - II. ความผิดทางอาญา ไม่มีผู้ใดรับผิดชอบกันได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่นายแพทย์ A ทอดทิ้งผู้ป่วย นายแพทย์ B จะมารับผิดแทนนายแพทย์ A ไม่ได้ เพราะเรื่องนี้นายแพทย์ A เป็นเจ้าของไข้ นาง ก.
- ตอบว่า นายแพทย์ A เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลเอกชน ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคล เมื่อลูกจ้างคือ นายแพทย์ A กระทำความผิด (อาญา) นายแพทย์ B ก็จะถือว่าเป็นลูกหนี้ร่วมทันที (แพ่ง) มีความผิดร่วมกัน (อาญา) ■■■▶ เป็นการให้เหตุผลทางแพ่งและอาญาสับสนกันไปหมด
- ตอบว่า นายแพทย์ B เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลเวชศิลป์ ซึ่งเป็นผู้แทนนิติบุคคล ■■■▶ เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากโรงพยาบาลเวชศิลป์ไม่เป็นนิติบุคคล เมื่อไม่มีนิติบุคคล จึงไม่อาจมีผู้แทนนิติบุคคลได้
- ตอบว่า นายแพทย์ B ไม่ได้ดูแลผู้ป่วยร่วมกับนายแพทย์ A ดังนั้นนายแพทย์ B ไม่ได้กระทำละเมิดผู้ป่วย จึงไม่มีความรับผิด ■■■▶ เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง ■■■▶ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 425 เป็นความรับผิดเพื่อละเมิดจากการกระทำของบุคคลอื่น หมายความว่า เป็นกรณีที่ลูกจ้างทำละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 นายจ้างไม่ได้ทำละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 แต่เพราะเหตุที่เป็นนายจ้างตามสัญญาจ้างแรงงาน แม้นายจ้างไม่ได้ทำละเมิด ก็ต้องรับผิดร่วมกับลูกจ้าง
- ตอบว่า นายแพทย์ B เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาล ถือเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ผู้เสียหายจึงมีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนจากนายแพทย์ B ได้ ■■■▶ เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง ■■■▶ ผู้ประกอบธุรกิจจากการให้บริการตาม พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ต้องเป็นผู้ที่ให้บริการ กล่าวคือ เป็นผู้ทำละเมิดโดยตรง นายแพทย์ B ไม่ได้ทำละเมิด แต่เหตุผลที่นายแพทย์ B ต้องรับผิดเนื่องจากนายแพทย์ B เป็นนายจ้างของนายแพทย์ A ซึ่งเป็นลูกจ้างตาม ป.พ.พ. มาตรา 425
- ตอบว่า นายแพทย์ A เป็นตัวแทน นายแพทย์ B เป็นตัวการ ■■■▶ เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง ■■■▶ กรณีนี้เป็นสัญญาจ้างแรงงาน นายแพทย์ A เป็นลูกจ้าง นายแพทย์ B เป็นนายจ้าง แต่หากไม่มีการทำสัญญาจ้างแรงงานกันไว้ นายแพทย์ A เป็นตัวการ และนายแพทย์ B เป็นตัวแทน ซึ่งหากนายแพทย์ B ทำละเมิด นายแพทย์ A ผู้เป็นตัวการต้องรับผิดในการที่ตัวแทนทำ ละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 427

- ตอบว่า นายแพทย์ B ได้รับนายแพทย์ A ในฐานะลูกจ้าง จึงถือว่า “มีส่วนรู้เห็น” ในการกระทำละเมิด ■■■▶ กรณีนี้นายแพทย์ B ไม่ได้มีส่วนรู้เห็น เพราะ ป.พ.พ. มาตรา 425 ให้นายจ้างรับผิดชอบร่วมกับลูกจ้างในผลแห่งละเมิดซึ่งลูกจ้างได้กระทำไปในทางที่จ้าง ■■■▶ ดังนั้นไม่ว่านายจ้างจะมีส่วนรู้เห็นหรือไม่มีส่วนรู้เห็น นายจ้างก็ต้องรับผิดชอบตาม ป.พ.พ. มาตรา 425

วิเคราะห์ข้อสอบอัตนัย ข้อ 4

วินิจฉัย

คำพิพากษาชอบด้วยกฎหมายแล้ว นายแพทย์ A, B ไม่สามารถปฏิเสธความรับผิดชอบตามคำพิพากษาได้

หลักกฎหมาย

- ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/10 ที่ว่าลูกหนี้มีสิทธิปฏิเสธการชำระหนี้ที่ขาดอายุความแล้วได้ โดยการปฏิเสธหนี้นั้น ต้องอ้างในคำให้การว่าหนี้ขาดอายุความแล้ว โดยหลักการทำคำให้การของจำเลยต้องเป็นไปตาม ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรค 2
- โจทย์กำหนดว่า หากปรากฏต่อมาว่าหนี้ตามคำพิพากษาขาดอายุความแล้ว ดังนั้น จึงไม่มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเรื่องอายุความ 3 ปี หรืออายุความ 10 ปี ตามคดีผู้บริโภค จึงไม่ต้องอ้าง พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13
- ไม่ต้องยกหลักเรื่องดอกเบี้ยผิดนัดร้อยละ 7.5 ต่อปีตาม ป.พ.พ. มาตรา 224 วรรค 1 มาตอบ เพราะปัญหาเรื่องดอกเบี้ยผิดนัดไม่ได้มีความสัมพันธ์กับคดีขาดอายุความ
- ไม่ต้องยกหลักว่า หนี้ละเมิดถือว่าผิดนัดตั้งแต่วันที่ทำละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 206 ◀▶ ตามปัญหาไม่มีประเด็นเรื่องลูกหนี้ผิดนัดเมื่อใด
- ไม่ต้องยกหลักเรื่องกำหนดค่าสินไหมทดแทนตาม ป.พ.พ. มาตรา 438 เพราะไม่มีประเด็นไปถึง
- ไม่ต้องอ้างหลักเรื่องภาระการพิสูจน์ในคดีผู้บริโภคตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 29 เพราะไม่มีประเด็นไปถึง
- ไม่ต้องอ้างหลักเรื่องลูกหนี้ร่วมตาม ป.พ.พ. มาตรา 291 ◀▶ โจทย์ไม่ได้ถามว่านายแพทย์ A และนายแพทย์ B ต้องรับผิดชอบร่วมกันหรือไม่ แต่โจทย์ถามว่านายแพทย์ A, B จะปฏิเสธความรับผิดชอบตามคำพิพากษาได้หรือไม่
- ไม่ต้องอ้างหลักเรื่องสัญญาจ้างทำของตาม ป.พ.พ. มาตรา 587 ◀▶ โจทย์ไม่ได้เป็นเรื่องสัญญาจ้างทำของ
- ไม่ต้องอ้างหลักตาม ป.พ.พ. มาตรา 425 เรื่องนายจ้างต้องรับผิดชอบร่วมกับลูกจ้างเมื่อลูกจ้างได้ทำละเมิดในทางการที่จ้าง ◀▶ เพราะไม่มีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ตามคำพิพากษาเป็นหนี้ที่ขาดอายุความ
- ไม่ต้องอ้างว่า สิทธิเรียกร้องใดๆ ถ้าไม่บังคับภายในระยะเวลาที่กำหนด สิทธิเรียกร้องนั้นเป็นอันขาดอายุความตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/9 ◀▶ ตามโจทย์เป็นเรื่องที่มีการฟ้องคดีแล้ว แปลว่าโจทก์ (สามีนาง ก.) ได้ใช้สิทธิเรียกร้องแล้ว ไม่ว่าโจทก์จะใช้สิทธิเรียกร้องภายในอายุความหรือไม่ หากโจทก์ไม่ได้ใช้สิทธิเรียกร้องภายในอายุความที่กฎหมายกำหนด ลูกหนี้สามารถปฏิเสธการชำระหนี้ได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/10
- อ้างว่า แพทย์สามารถยกอายุความที่หมดอายุความไปแล้วไปยกฟ้องได้ ◀▶ การที่จะยกฟ้องได้ต้องเป็นอำนาจของศาลเท่านั้น แพทย์ซึ่งเป็นจำเลย (ซึ่งเป็นคู่ความในคดี) ไม่สามารถไปยกฟ้องเองได้
- อ้างว่า เมื่อไม่ได้ยกอายุความขึ้นต่อสู้ ศาลจะเอาอายุความมาเป็นเหตุยกฟ้องไม่ได้ ◀▶ หลักกฎหมายที่ถูกต้องมากกว่าคือ เมื่อจำเลยไม่ได้ยกอายุความขึ้นต่อสู้ ศาลจะเอาอายุความมาเป็นเหตุยกฟ้องไม่ได้ ◀▶ ต้องระบุว่าหน้าที่ในการยกอายุความขึ้นต่อสู้เป็นหน้าที่ของจำเลย

- อ้างว่า คดีทางแพ่ง คำพิพากษาจะตัดสินให้จำเลยรับผิดชอบถึงแม้คดีจะขาดอายุความแล้ว ถ้าจำเลยไม่ยื่นขอยกฟ้อง ยื่นเรื่องขาดอายุความ ๓๓๓▶ คำว่ายื่น ต้องใช้คำว่า “ให้การ” ๓๓๓▶ เพราะคำว่ายื่น อาจหมายถึงยื่นคำฟ้อง (ใช้กับโจทก์) หรือยื่นคำให้การ (ใช้กับจำเลย)
- อ้างว่า โจทก์ยกเรื่องอายุความขึ้นตัดฟ้อง/ โจทก์ต้องยกเรื่องอายุความขึ้นอ้างเอง ๓๓๓▶ คู่ความฝ่ายที่ต้องยกอายุความขึ้นตัดฟ้อง คือ จำเลย ๓๓๓▶ โจทก์ไม่มีหน้าที่ต้องยกเรื่องอายุความให้ศาลวินิจฉัย เพราะการที่โจทก์นำคดีมาฟ้อง ย่อมเห็นชัดว่าคดีของโจทก์ไม่ขาดอายุความ ๓๓๓▶ ประเด็นเรื่องการขาดอายุความ จะเกิดจากคำให้การของจำเลย
- อ้างว่า ศาลไม่สามารถยกเหตุผลด้านอายุความขึ้นได้ เว้นแต่ลูกความจะยกขึ้นเอง ๓๓๓▶ ลูกความในที่นี้หมายถึง คู่ความ ซึ่งหมายถึงโจทก์หรือจำเลยก็ได้ ๓๓๓▶ ประเด็นเรื่องการขาดอายุความ จะเกิดจากคำให้การของจำเลย
- อ้างว่า หน้าที่ขาดอายุความไปแล้ว หากจำเลยไม่ยกอายุความขึ้นต่อศาล ศาลสามารถพิพากษาคดีนั้นได้ ๓๓๓▶ ปกติไม่ว่าจำเลยจะยกอายุความขึ้นต่อศาลหรือไม่ ศาลสามารถพิพากษาคดีได้อยู่แล้วเพราะเป็นหน้าที่ของศาล
- อ้างว่า หน้าที่ขาดอายุความ ถือว่าไม่ใช่เหตุหมุดหนี้ ๓๓๓▶ ที่ถูกต้องคือ หน้าที่ขาดอายุความ ไม่ใช่ความระงับแห่งหนี้
- อ้างว่า จำเลยสามารถยกฟ้องได้หากคดีขาดอายุความ ๓๓๓▶ เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง เพราะศาลเท่านั้นที่มีอำนาจยกฟ้องได้ จำเลยเป็นคู่ความ ย่อมไม่สามารถยกฟ้องได้
- อ้างว่า จำเลยไม่ได้ยื่นฟ้องเรื่องหนี้ขาดอายุความ ศาลไม่สามารถยกฟ้องได้ ๓๓๓▶ เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง ๓๓๓▶ โจทก์เท่านั้นที่ยื่นฟ้องได้ สิ่งที่จำเลยทำได้คือยื่นคำให้การ จำเลยไม่สามารถยื่นฟ้องได้โดยหลัก (เว้นแต่กรณีที่จำเลยฟ้องแย้ง คือ ต้องฟ้องเรียกเอาอะไรจาก โจทก์ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรค 3 ประกอบ ป.วิ.พ. มาตรา 179 วรรคท้าย) การที่จำเลยอ้างว่าคดีของโจทก์ขาดอายุความ ไม่ใช่เรื่องการยื่นฟ้อง แต่เป็นเรื่องที่จำเลยยื่นคำให้การ
- อ้างว่า จำเลยสามารถนำเรื่องคดีหมดอายุความมาเป็นเหตุให้ศาลยกฟ้องได้ ๓๓๓▶ หลักกฎหมายที่ถูกต้องคือ จำเลยสามารถนำเรื่อง “หนี้” ที่ขาดอายุความมาเป็นเหตุให้ศาลยกฟ้องได้ ๓๓๓▶ อายุความ เป็นระยะเวลาในการใช้สิทธิเรียกร้องที่เป็นบุคคลสิทธิ (= หนี้) ๓๓๓▶ คดีทั้งหมด อายุความ ในทางปฏิบัติจะหมายถึงระยะเวลาในการบังคับคดีตามคำพิพากษาสิ้นสุดลง ปกติจะมีระยะเวลา 10 ปี (ป.วิ.พ. มาตรา 274)
- อ้างว่า คดีความผู้บริโภคไม่ใช่คดีความของเรื่องศีลธรรมอันดีหรือความสงบเรียบร้อย ของบ้านเมือง ศาลไม่สามารถยกฟ้องจากการขาดอายุความได้ เพราะเป็นคดีความในเรื่องหนี้ ลูกหนี้ก็ต้องชำระหนี้ให้เจ้าหน้อยู่ดี ๓๓๓▶ หลักกฎหมายสับสนมาก ๓๓๓▶ ที่ถูกต้องคือ ปัญหา อายุความในคดีแพ่งไม่ใช่ข้อกฎหมายเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน จำเลยต้องยกปัญหาเรื่องหนี้ขาดอายุความขึ้นต่อศาลไว้ในคำให้การ หากจำเลยไม่ได้ยกเป็นข้อต่อสู้เรื่อง อายุความไว้ ศาลจะพิพากษายกฟ้องไม่ได้
- อ้างว่า ศาลไม่สามารถยกประเด็นเรื่องการขาดอายุความขึ้นมาพิจารณาเองได้ หากเป็นคดีละเมิด ๓๓๓▶ เป็นหลักกฎหมายที่ไม่ถูกต้อง เพราะตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/29 เรื่องอายุความ ใช้กับคดีแพ่งทุกแบบ ไม่ว่าจะเป็นนิติกรรม สัญญา หรือละเมิด
- อ้างว่า ผู้เสียหายสามารถฟ้องเรียกค่าเสียหายได้ในอายุความ 10 ปีตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/30 ๓๓๓▶ คดีนี้เป็นคดีละเมิดทางการแพทย์ อายุความจึงต้องใช้ตาม พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13
- อ้างว่า หากจำเลยไม่ได้ยื่น “คำร้อง” ว่าคดีหมดอายุความ ๓๓๓▶ ที่ถูกต้องคือ หากจำเลยไม่ได้ยื่น “คำให้การ” ว่าคดีขาดอายุความ ๓๓๓▶ ขอให้ความรู้เพิ่มเติมว่าคำร้องและคำให้การไม่เหมือนกัน คำให้การเป็นคำคู่ความ เมื่อเป็นคำคู่ความก็จะเป็นการตั้งประเด็นแห่งคดี หากไม่รับกับคำฟ้อง ก็

จะเกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทให้ศาลตัดสินมาในคำพิพากษาได้ ◀▶ ในขณะที่คำร้องไม่ทำให้เกิดเป็นประเด็นแห่งคดี เมื่อไม่เป็นประเด็นแห่งคดี ก็จะไม่เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทให้ศาลตัดสินเรื่องอายุความได้

- ตอบว่า เมื่อจำเลยไม่ได้ยกอายุความขึ้นต่อสู้ ศาลจะเอามาเป็นเหตุ “โต้แย้ง” / “แก้ต่าง” ไม่ได้ ◀▶ ที่ถูกต้องคือ ศาลจะเอามาเป็นเหตุ “ยกฟ้อง” ไม่ได้ ◀▶ ผู้ที่จะทำหน้าที่โต้แย้ง/แก้ต่างได้คือ คู่ความ ไม่ใช่ศาล
- อ้างว่า รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด ให้อำนาจตุลาการแก่ศาลเพื่อตัดสินคดีต่างๆ ◀▶ เข้าใจว่าผู้เข้าสอบไม่รู้ว่าจะเขียนหลักกฎหมายอะไรแล้วจริงๆ

เหตุผล

- การที่จะยกเรื่องอายุความในการปฏิเสธหนี้ที่ขาดอายุความตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/10 ได้นั้น จำเลยต้องกล่าวไว้ในคำให้การ ซึ่งจำเลยต้องปฏิเสธอย่างชัดเจนรวมถึงเหตุแห่งการปฏิเสธตาม ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรค 2 ◀▶ การที่จำเลยยกปัญหาเรื่องการขาดอายุความจึงเป็นกระบวนการพิจารณาในชั้นก่อนที่ศาลชั้นต้นจะมีคำพิพากษา ◀▶ ดังนั้นจึงไม่สามารถยกปัญหาเรื่องอายุความภายหลังศาลมีคำพิพากษาได้ ◀▶ ดังนั้น นายแพทย์ A, B จึงไม่สามารถปฏิเสธความรับผิดชอบของหนี้ตามคำพิพากษาได้ (ประเด็นนี้ นศ.พ. เข้าใจผิดจำนวนมาก)
- ตอบว่า นายแพทย์ A, B ปฏิเสธความรับผิดชอบตามคำพิพากษาในหนี้ที่ขาดอายุความได้โดยการอุทธรณ์ ◀▶ ขอให้ความรู้เพิ่มเติมว่า
  - I. การอุทธรณ์ไม่ได้เป็นการหยุดการบังคับคดีหนี้ตามคำพิพากษาได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 231 แต่ถ้าจะให้ชะลอการบังคับคดีออกไป จะต้องยื่นคำร้องทุเลาการบังคับมาพร้อมกับการยื่นคำฟ้องอุทธรณ์ด้วย
  - II. คำพิพากษาที่ศาลชั้นต้นตัดสินนั้น ย่อมผูกพันคู่ความ (คือโจทก์และจำเลย) จนกว่าจะมี คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกามีคำพิพากษาตัดสินเปลี่ยนแปลง ถ้าฟังแค่ การอุทธรณ์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงผลของคำพิพากษาของศาลชั้นต้นได้ ต้องมีคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ก่อน
- ตอบว่า นายแพทย์ A, B มีความผิดตามคำพิพากษา ◀▶ ความผิดตามคำพิพากษา เป็นเรื่องในทางอาญา ไม่ใช่เรื่องในทางแพ่ง ◀▶ ที่ถูกต้องต้องตอบว่า นายแพทย์ A, B มีความรับผิดชอบตามคำพิพากษา
- ตอบว่า ถ้าจำเลยไม่ยกเรื่องอายุความขึ้นตัดฟ้อง จำเลย (แพทย์) ต้องรับผิดชอบ แต่โจทก์สามารถยื่นฟ้องเป็นคดีใหม่ได้ ◀▶ ขอให้ความรู้เพิ่มเติมว่า กรณีที่จำเลยต้องรับผิดชอบ คำพิพากษาแล้ว ย่อมเป็นที่พอใจของโจทก์ โดยหลักโจทก์จะไม่ฟ้องเป็นคดีใหม่ ◀▶ หากโจทก์ยื่นฟ้องคดีใหม่ในประเด็นที่ศาลได้วินิจฉัยไปแล้ว ฟ้องของโจทก์ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา 144 หรือหากโจทก์ยื่นฟ้องคดีใหม่ใน ประเด็นที่ศาลได้วินิจฉัยไปแล้ว และโจทก์มายื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ (พ้น 1 เดือนภายหลังจากศาลชั้นต้นได้อ่านคำพิพากษา) ฟ้องของโจทก์ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะเป็น ฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา 148
- ตอบว่า คำตัดสินของศาลถือเป็นที่สุด อาจต้องใช้ระบบขออนุญาตเพื่อนำคดีขึ้นสู่ศาล อุทธรณ์ต่อไป ◀▶ ขอให้ความรู้เพิ่มเติมว่า คำตัดสินของศาลชั้นต้นสามารถอุทธรณ์ได้ (ป.วิ.พ. มาตรา 223) ยังไม่ถึงว่าเป็นที่สุดหากยังไม่พ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์คือ 1 เดือน (ป.วิ.พ. มาตรา 147, 229) ◀▶ การอุทธรณ์คดีแพ่งตามระบบศาลไทย ใช้ระบบสิทธิ หมายความว่า เป็นสิทธิของคู่ความที่สามารถอุทธรณ์ได้ หากไม่มีกฎหมายห้าม และคดีจะเป็นที่สุดที่ศาลอุทธรณ์ (ป.วิ.พ.

มาตรา 244/1) ๓๓๓ การฎีกาคดีแพ่งตามระบบศาลไทย ใช้ระบบอนุญาต หมายความว่าโดยหลักห้ามคู่ความฎีกา หากจะฎีกาต้องขออนุญาตต่อศาลฎีกาซึ่งต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด (ป.วิ.พ. มาตรา 248)

- ตอบว่า นายแพทย์ A ต้องให้การต่อสู้เรื่องคดีขาดอายุความ ๓๓๓ เป็นคำตอบที่ไม่ครบถ้วน เพราะโจทก์ถามว่านายแพทย์ A และนายแพทย์ B ปฏิเสธความรับผิดชอบตามคำพิพากษาได้หรือไม่
- ตอบว่า หน้าที่ขาดอายุความแล้ว ผู้ป่วยยินยอมในผลแห่งหนี้ แพทย์ไม่จำเป็นต้องชำระหนี้ ๓๓๓ เป็นคำตอบที่อ่านไม่เข้าใจ เพราะฝ่ายที่ต้องชำระหนี้คือลูกหนี้ (นายแพทย์ A, B) แต่เมื่อเป็นหนี้ที่ขาดอายุความแล้ว หากลูกหนี้ไม่ยกเรื่องอายุความเป็นประเด็นไว้ในคำให้การ ลูกหนี้ต้อง ชำระหนี้หนี้ (= ลูกหนี้ ในที่นี้คือ นายแพทย์ A, B ยินยอมในผลแห่งหนี้)
- ตอบว่า นายแพทย์ A, B อ้างว่าคดีที่โจทก์นำมาฟ้องขาดอายุความตาม ป.พ.พ. มาตรา 448 ๓๓๓ เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เพราะอายุความในการฟ้องร้องเรื่องละเมิดทางการแพทย์เป็นคดีผู้บริโภค อายุความที่ต้องนำมาพิจารณาคือตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13
- ตอบว่า นายแพทย์ A, B ทำผิดกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นการยอมความไม่ได้ ๓๓๓ เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง โจทก์ฟ้องเป็นคดีแพ่ง และคำถามข้อ 4. ก็เป็นปัญหาในเรื่องคดีแพ่ง ๓๓๓ ต้องทำความเข้าใจว่า ความผิดตามกฎหมายอาญา มีทั้งความผิดอาญาที่ยอมความไม่ได้ (ความผิดอาญาแผ่นดิน) และความผิดอาญาที่ยอมความได้ (ความผิดอาญาต่อส่วนตัว) ไม่ใช่ว่าความผิดอาญาทุกฐานจะเป็นเรื่องที่ยอมความไม่ได้ไปเสียทั้งหมด
- ตอบว่า หากจำเลยให้การเรื่องอายุความ จำเลยก็ไม่ต้องรับโทษ ๓๓๓ เป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากคำว่า “โทษ” ต้องเป็นไปตาม ป.อ. มาตรา 18 แต่ตามปัญหา เป็นเรื่องทางแพ่ง จึงไม่มีกรณีที่จำเลยจะได้รับโทษได้
- ตอบว่า นายแพทย์ A, B ไม่ได้ยกอายุความขึ้นต่อสู้ ทำให้คำพิพากษาถึงที่สุด ๓๓๓ ขอให้ความรู้เพิ่มเติมว่า การที่คำพิพากษาจะถึงที่สุดได้ที่ทำให้ไม่สามารถอุทธรณ์ได้ เกิดขึ้นได้ในกรณีต่างๆ ต่อไปนี้

I. กฎหมายบัญญัติว่าเป็นที่สุด แปลว่าอุทธรณ์ไม่ได้ (ป.วิ.พ. มาตรา 223)

II. คำพิพากษาถึงที่สุด เพราะพ้นระยะเวลาที่อาจอุทธรณ์ได้ (ป.วิ.พ. มาตรา 147, 229) ระยะเวลาที่อุทธรณ์ได้ คือ 1 เดือนภายหลังที่ศาลชั้นต้นอ่าน/ ถือว่าได้อ่านคำพิพากษาแล้ว

๓๓๓ ดังนั้น ลำพังการไม่ยกอายุความขึ้นต่อสู้ จึงไม่ทำให้จำเลยสิ้นสิทธิในการอุทธรณ์ จำเลยสามารถอุทธรณ์ได้ แต่จำเลยจะอุทธรณ์เรื่องอายุความไม่ได้ เพราะปัญหาเรื่องอายุความในคดีแพ่งไม่ใช่ปัญหาที่เกี่ยวข้องด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ดังนั้น การที่จะอุทธรณ์เรื่องอายุความได้ ต้องมีการ “ว่ากันมาแล้วโดยชอบ” ในศาลชั้นต้น (ป.วิ.พ. มาตรา 225) ๓๓๓ การว่ากันมาแล้ว หมายความว่า จำเลยจะต้องยกเรื่องอายุความขึ้นต่อสู้ไว้ในคำให้การ ซึ่งจำเลยจะต้องปฏิเสธโดย ชัดแจ้ง รวมถึงเหตุแห่งการปฏิเสธตาม ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรค 2

- ตอบว่า การที่นายแพทย์ A, B ไม่ได้แจ้งต่อศาลว่าคดีขาดอายุความ ศาลจึงไม่สามารถยกฟ้องได้ คำพิพากษาของศาลจึงไม่เป็นโมฆะ ๓๓๓ กรณีที่จะเป็นโมฆะได้ตามกฎหมาย คือ นิติกรรม ซึ่งนิติกรรมมีความหมายตาม ป.พ.พ. มาตรา 149 และนิติกรรมที่จะเป็นโมฆะได้ ต้องเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น ไม่อาจใช้สามัญสำนึกตัดสินได้ว่ากรณีใดเป็นโมฆะ ๓๓๓ การที่ศาลทำคำพิพากษา ไม่ใช้การทำนิติกรรม จึงไม่มีกรณีที่คำพิพากษาจะเป็นโมฆะได้
- ตอบว่า นายแพทย์ A, B ไม่ได้ยกอายุความขึ้นต่อสู้ในศาล ๓๓๓ คำตอบที่ถูกต้องกว่านี้คือ นายแพทย์ A, B ไม่ได้ยกอายุความขึ้นต่อสู้ในคำให้การ ๓๓๓ เพราะหากยกอายุความขึ้นต่อสู้ในศาล

แต่ไม่ยกอายุความขึ้นต่อสู้ในคำให้การ ผลคือจะไม่เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาท เพราะประเด็นข้อพิพาทจะเกิดจากคำฟ้องและคำให้การเท่านั้น

- ตอบว่า ขัดคำสั่งศาลไม่ได้ ศาลเป็นผู้ตัดสินและชี้ขาด ขัดคำสั่งศาลไม่ได้ ■■■▶ เมื่อศาลมี คำพิพากษาหรือคำสั่งแล้ว คู่ความที่ไม่เห็นด้วยใช้สิทธิอุทธรณ์ได้ภายใต้หลักเกณฑ์ที่กฎหมายบัญญัติ (ป.วิ.พ. มาตรา 223)
- ตอบว่า ถ้านายแพทย์ A, B ยืนยันว่าตนเองไม่ผิด สามารถนำเรื่องขึ้นอุทธรณ์ต่อได้ และในกรณีนี้ค่าเสียหาย 10,000,000 บาท จึงไม่จำเป็นต้องยื่นให้ศาลอุทธรณ์ให้ทำคดี ■■■▶ ขอให้ความรู้เพิ่มเติมว่า โดยทั่วไปคดีแพ่งสามารถอุทธรณ์ได้ ถ้าไม่มีกฎหมายห้าม (ป.วิ.พ. มาตรา 223) และเมื่อทนายทนายที่พิพาทกันเกิน 50,000 บาท จึงไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง (ป.วิ.พ. มาตรา 224) แต่ไม่สามารถอุทธรณ์เรื่องคดีขาดอายุความได้ เพราะไม่ได้ว่ากันโดยชอบมาแล้วในศาลชั้นต้น เนื่องจากจำเลยไม่ได้ยื่นคำให้การว่าคดีขาดอายุความ (ป.วิ.พ. มาตรา 225)
- ตอบว่า เป็นภาระการพิสูจน์ของจำเลยเองที่จะยกอายุความขึ้นต่อสู้ ■■■▶ ภาระการพิสูจน์จะเกิดขึ้นต่อเมื่อมีการนำประเด็นของคำฟ้องและคำให้การเปรียบเทียบกัน หากประเด็นข้อใดไม่รับกัน ก็จะเกิดเป็น “ประเด็นข้อพิพาท” (ป.วิ.พ. มาตรา 183) ■■■▶ เมื่อเกิดเป็นประเด็นข้อพิพาท จึงเกิดเป็นภาระการพิสูจน์ตามมา ■■■▶ ดังนั้น หากจำเลยยังไม่ได้ให้การต่อสู้เรื่องอายุความไว้ในคำให้การ ก็จะไม่เกิดประเด็นข้อพิพาทเรื่องอายุความเกิดขึ้นในคดี
- ตอบว่า เมื่อนายแพทย์ A, B สามารถยื่นอุทธรณ์โดยอ้างว่าคดีนี้ขาดอายุความแล้ว ศาลสามารถยกฟ้องคดีนี้ได้ ■■■▶ ขอให้ความรู้เพิ่มเติมว่า หากคดีนี้ขึ้นสู่ศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ไม่สามารถวินิจฉัยเรื่องคดีขาดอายุความได้ เพราะประเด็นเรื่องการขาดอายุความไม่ได้ว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ต้องพิพากษายกอุทธรณ์ (ป.วิ.พ. มาตรา 242)

ให้ตอบคำถามต่อไปนี้ โดยใช้หลักกฎหมายเป็นเหตุผลประกอบคำตอบ (20 คะแนน)

นายแพทย์ A ปฏิบัติงานที่โรงพยาบาลจังหวัดพังงา มีหน้าที่ต้องอยู่เวรประจำหอผู้ป่วยอายุรกรรม ในวันที่ 1 มกราคม 2560 แต่นายแพทย์ A ได้รับเวรที่โรงพยาบาลเวชศิลป์ซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชนในช่วงเวลาเดียวกัน

นาย ก. เป็นผู้ป่วยในโรงพยาบาลจังหวัดพังงา ได้รับการวินิจฉัยเป็น esophageal varices with massive upper GI hemorrhage พยาบาลประจำหอผู้ป่วยอายุรกรรม ไม่สามารถตามตัวนายแพทย์ A ได้ จึงได้ขอร้องให้นายแพทย์ B มาช่วยดูแลนาย ก. ในที่สุดนาย ก. ได้รับการรักษาที่เหมาะสม และนาย ก. ปลอดภัย

นาง ข. เป็นผู้ป่วยในโรงพยาบาลเวชศิลป์ มาพบแพทย์ที่ห้องฉุกเฉินเนื่องจากมีอาการปวดท้องน้อยด้านขวา ได้รับการวินิจฉัย ruptured ectopic pregnancy นายแพทย์ A บันทึกลงในเวชระเบียนว่าได้ปรึกษานายแพทย์ C แล้ว (ความจริงคือนายแพทย์ A ยังไม่ได้ปรึกษานายแพทย์ C) ลงลายมือชื่อนายแพทย์ C และให้นางสาว ข. กลับบ้าน อีก 6 ชั่วโมงต่อมา นาง ข. มาพบแพทย์ที่ห้องฉุกเฉิน ได้พบกับนายแพทย์ A อีกครั้ง ได้รับการวินิจฉัยเป็น ruptured ectopic pregnancy with hemorrhagic shock นาง ข. ต้องอยู่โรงพยาบาลนาน 1 เดือน ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ยาวนานกว่าปกติ ในช่วงเวลานี้ สามีนางสาว ข. ได้มาขอหย่า เนื่องจากนาง ข. ไม่สามารถมีบุตรให้สามีได้ ความเป็นสามีภริยาจึงสิ้นสุดลง ทำให้นาง ข. ตกเป็นผู้ขาดไร้อุปการะ

นางสาว ข. เตรียมการฟ้องนายแพทย์ A ว่ากระทำการรักษาโดยประมาทเลินเล่อ ในระหว่างนี้นายแพทย์ A และนาง ข. ได้เจรจาตกลงเรื่องค่าเสียหายตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2562 ถึงวันที่ 1 มกราคม 2563 ไม่สามารถตกลงเรื่องค่าเสียหายได้ นาง ข. จึงได้ฟ้องนายแพทย์ A ในวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2563 โดยเรียกค่ารักษาพยาบาลในระหว่างเจ็บป่วย ค่าทนายทุกค่าธรรมเนียม และค่าขาดไร้อุปการะ รวมเป็นจำนวนเงิน 1,000,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี

คำถาม

1. การที่นายแพทย์ A ปฏิบัติงานที่โรงพยาบาลจังหวัดพังงา มีหน้าที่ต้องอยู่เวรประจำหอผู้ป่วยอายุรกรรม แต่นายแพทย์ A ได้รับเวรที่โรงพยาบาลเวชศิลป์ซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชนในช่วงเวลาเดียวกัน เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๐๖ (5 คะแนน)
2. การที่นายแพทย์ A บันทึกลงในเวชระเบียนว่าได้ปรึกษานายแพทย์ C แล้ว (ความจริงคือนายแพทย์ A ยังไม่ได้ปรึกษานายแพทย์ C) และลงลายมือชื่อนายแพทย์ C เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๐๖ (5 คะแนน)
3. นายแพทย์ A อ้างในคำให้การว่าคดีนี้ขาดอายุความแล้ว โดยอ้างข้อเท็จจริงที่ระบุไว้ในโจทย์ปัญหาไว้ในคำให้การ ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่ (5 คะแนน)
4. นายแพทย์ A อ้างในคำให้การว่า นางสาว ข. ไม่มีสิทธิเรียกค่าทนายทุกค่าธรรมเนียม และค่าขาดไร้อุปการะ ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่ (5 คะแนน)

เฉลยคำตอบ

1. การที่นายแพทย์ A ปฏิบัติงานที่โรงพยาบาลจังหวัดพังงา มีหน้าที่ต้องอยู่เวรประจำหอผู้ป่วยอายุรกรรม แต่นายแพทย์ A ได้รับเวรที่โรงพยาบาลเวชศิลป์ซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชนในช่วงเวลาเดียวกัน เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฐานใด (5 คะแนน)

วินิจฉัย นายแพทย์ A กระทำความผิดฐานทอดทิ้งผู้ป่วย (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 307 วางหลักว่า ผู้ใดมีหน้าที่ตามกฎหมายหรือตามสัญญา (0.5 คะแนน) ต้องดูแลผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้ เพราะความป่วยเจ็บ ทอดทิ้งผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้นั้นเสีย (0.5 คะแนน) โดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต (0.5 คะแนน) ต้องระวางโทษ

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 วางหลักว่า ผู้ใดเป็นเจ้าของงาน ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษ (0.5 คะแนน)

เหตุผล นายแพทย์ A มีหน้าที่ตามกฎหมายหรือตามสัญญาในการดูแลผู้ป่วย (0.5 คะแนน) การที่นายแพทย์ A ปฏิบัติงานที่โรงพยาบาลจังหวัดพังงา มีหน้าที่ต้องอยู่เวรประจำหอผู้ป่วยอายุรกรรม แต่นายแพทย์ A ได้รับเวรที่โรงพยาบาลเวชศิลป์ซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชนในช่วงเวลาเดียวกัน ย่อมเป็นการทอดทิ้งนาย ก. (0.5 คะแนน)

แม้ นาย ก. จะไม่ได้เกิดอันตรายต่อชีวิต แต่ภาวะ esophageal varices with massive upper GI hemorrhage ทำให้เกิดอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ ตามประมวลกฎหมายมาตรา 307 ถ้อยคำที่ว่า “โดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต” เป็นพฤติการณ์ประกอบการกระทำที่ผู้กระทำความผิดไม่จำเป็นต้องรู้ แม้จะไม่เกิดอันตรายต่อชีวิต ก็เป็นความผิดฐานทอดทิ้งผู้ป่วยแล้ว (0.5 คะแนน)

เมื่อนายแพทย์ A ปฏิบัติงานเป็นข้าราชการ จึงเป็นเจ้าพนักงาน ย่อมมีความผิดฐานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 157 ด้วย (0.5 คะแนน)

2. การที่นายแพทย์ A บันทึกลงในเวชระเบียนว่าได้ปรึกษานายแพทย์ C แล้ว (ความจริงคือนายแพทย์ A ยังไม่ได้ปรึกษานายแพทย์ C) และลงลายมือชื่อนายแพทย์ C เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฐานใด (5 คะแนน)

วินิจฉัย นายแพทย์ A กระทำความผิดฐานปลอมเอกสาร (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วางหลักว่า ผู้ใดลงลายมือชื่อปลอมในเอกสาร (1 คะแนน) โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ถ้าได้กระทำเพื่อให้ผู้หนึ่งผู้ใดหลงเชื่อว่าเป็นเอกสารที่แท้จริง (0.5 คะแนน) ผู้นั้นกระทำความผิดฐานปลอมเอกสาร (0.5 คะแนน)

เหตุผล การที่นายแพทย์ A ลงลายมือชื่อนายแพทย์ C เป็นการลงลายมือชื่อที่ไม่มีอำนาจกระทำได้ จึงเป็นการลงลายมือชื่อปลอม (0.5 คะแนน) เมื่อการลงลายมือชื่อลงโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้ป่วยคือ นาง ข. จึงเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อผู้อื่น และเป็นการกระทำเพื่อให้ผู้อื่น

หลงเชื่อว่าเป็นเอกสารที่แท้จริงว่านายแพทย์ C ลงลายมือชื่อนั้นจริง จึงเป็นความผิดฐานปลอมเอกสาร (0.5 คะแนน)

การที่นายแพทย์ A บันทึกลงในเวชระเบียนว่าได้รักษานายแพทย์ C แล้ว (ความเป็นจริงคือนายแพทย์ A ยังไม่ได้รักษานายแพทย์ C) เขียนต่อไปว่านายแพทย์ C รับทราบว่ามีผู้ป่วยรายนี้แล้ว ยอมเป็นเอกสารเท็จ (0.5 คะแนน) แต่ความผิดฐานทำเอกสารเท็จต้องเป็นเอกสารที่ทำโดยเจ้าพนักงานเท่านั้น กรณีนี้เอกสารนี้ทำขึ้นที่โรงพยาบาลเอกชน นายแพทย์ A ไม่ได้อยู่ในฐานะเจ้าพนักงาน จึงไม่เป็นความผิดฐานทำเอกสารอันเป็นเท็จ (0.5 คะแนน)

3. นายแพทย์ A อ้างในคำให้การว่าคดีนี้ขาดอายุความแล้ว โดยอ้างข้อเท็จจริงที่ระบุไว้ในโจทย์ ปัญหาไว้ในคำให้การ ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่ (5 คะแนน)

วินิจฉัย ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังไม่ขึ้น (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13 วางหลักว่า ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นต่อ ร่างกาย สุขภาพ (0.5 คะแนน) ผู้บริโภคต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในสามปี (0.5 คะแนน) นับแต่วันที่อยู่ถึงรู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 14 วางหลักว่า ถ้ามีการเจรจาเกี่ยวกับค่าเสียหายระหว่างผู้ประกอบการและผู้บริโภค (0.5 คะแนน) ให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ไม่นับในระหว่างนั้นจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้บอกเลิกการเจรจา (0.5 คะแนน)

เหตุผล คดีแพ่งที่ฟ้องร้องทางการแพทย์เป็นคดีผู้บริโภค เมื่อความเสียหายเกิดขึ้นต่อร่างกายและสุขภาพ นาง ข. สามารถใช้สิทธิเรียกร้องภายใน 3 ปี (0.5 คะแนน) นับแต่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการ อายุความ 3 ปี จึงนับตั้งแต่นายแพทย์ A ดูแลรักษานาง ข. ในวันที่ 1 มกราคม 2560 (0.5 คะแนน)

การที่นายแพทย์ A และนาง ข. ได้เจรจาทกลงเรื่องค่าเสียหายตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2562 ถึงวันที่ 1 มกราคม 2563 จึงทำให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ ไม่นับในระหว่างเวลานี้ (0.5 คะแนน) เมื่อนาง ข. ฟ้องนายแพทย์ A ในวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2563 ระยะเวลาจึงไม่เกิน 3 ปี นับจากวันที่ 1 มกราคม 2560 คดีจึงยังไม่ขาดอายุความ (0.5 คะแนน) ข้ออ้างของนายแพทย์ A จึงฟังไม่ขึ้น

4. นายแพทย์ A อ้างในคำให้การว่า นาง ข. ไม่มีสิทธิเรียกค่าทอนทุกซ์ทรมาน และค่าขาดไร้อุปกรณ์ ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่ (5 คะแนน)

วินิจฉัย ข้ออ้างของนายแพทย์ A ที่ว่านางสาว ข. ไม่มีสิทธิเรียกค่าทอนทุกซ์ทรมาน ฟังไม่ขึ้น (0.5 คะแนน) ข้ออ้างของนายแพทย์ A ที่ว่านางสาว ข. ไม่มีสิทธิเรียกค่าขาดไร้อุปกรณ์ ฟังขึ้น (0.5 คะแนน)

หลักกฎหมาย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 446 วางหลักว่า ในกรณีทำให้เขาเสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัย (0.5 คะแนน) ผู้ต้องเสียหายจะเรียกเอาค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินด้วยอีกก็ได้ (0.5 คะแนน)

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 443 วางหลักว่า ถ้าว่าเหตุที่ตายลงนั้น (0.5 คะแนน) ทำให้บุคคลหนึ่งคนได้ต้องขาดไร้อุปการะตามกฎหมาย บุคคลคนนั้นชอบที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทน (0.5 คะแนน)

เหตุผล การที่นาง ข. ต้องเจ็บป่วยอยู่โรงพยาบาลนาน 1 เดือน เป็นความเสียหายต่อร่างกายหรืออนามัย (0.5 คะแนน) ย่อมสามารถเรียกร้องเอาค่าเสียหายอย่างอื่นซึ่งมิใช่ตัวเงินนั้นได้ เมื่อค่าทอนทุกซ์ธรรมดาเป็นค่าเสียหายอย่างอื่นที่มีใช้ตัวเงิน นาง ข. ย่อมมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายส่วนนี้ได้ (0.5 คะแนน) ข้ออ้างของนายแพทย์ A ในส่วนนี้ฟังไม่ขึ้น

การที่นาง ข. ต้องอยู่โรงพยาบาลนาน 1 เดือน ไม่ใช่ความเสียหายต่อชีวิต (0.5 คะแนน) จึงไม่ก่อให้เกิดสิทธิในการเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดู นาง ข. ไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายส่วนนี้ได้ (0.5 คะแนน) ข้ออ้างของนายแพทย์ A ในส่วนนี้ฟังไม่ขึ้น

Self Assessment : Introduction to Medical Laws ชุดที่ 2 ข้อ 4

คำสั่ง : ให้ตอบคำถามต่อไปนี้ โดยใช้หลักกฎหมายเป็นเหตุผลประกอบคำตอบ (10 คะแนน)

นายแพทย์ A เป็นศัลยแพทย์ประจำโรงพยาบาลจังหวัดสุรินทร์ ภายหลังจากเวลา 16.30 น. นายแพทย์ A อยู่เวรรับปรึกษาผู้ป่วยที่มีปัญหาศัลยกรรมที่โรงพยาบาลจังหวัดสุรินทร์ นอกจากนี้ยังรับอยู่เวรที่ รพ. เวชศิลป์ ซึ่งเป็น รพ.เอกชนในเวลาเดียวกัน โดย รพ.เวชศิลป์ เป็นบริษัทจำกัด (มหาชน)

เวลา 20.00 น. รพ. เวชศิลป์ตามนายแพทย์ A มาดูแลนาย ก. ซึ่งได้รับการวินิจฉัยเป็น Ruptured acute appendicitis นายแพทย์ A ทำการผ่าตัดรักษานาย ก. ในวันดังกล่าวโรงพยาบาลจังหวัดสุรินทร์ ไม่ได้ตามตัวนายแพทย์ A แต่อย่างใด

เนื่องจากการผ่าตัดที่ผิดพลาดทางเทคนิคของนายแพทย์ A ทำให้นาย ก. ต้องรับการรักษาตัวใน รพ.เวชศิลป์นาน 60 วัน บุตรชายของนาย ก. ฟ้อง รพ. เวชศิลป์ และนายแพทย์ A โดยเรียกค่าสินไหมทดแทนจาก รพ.เวชศิลป์

ศาลจังหวัดสุรินทร์วินิจฉัยว่า นายแพทย์ A กระทำการโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ทำให้นาย ก. ได้รับความเสียหายต่อร่างกาย ให้ รพ.เวชศิลป์ ใช้ค่าสินไหมทดแทน 3,000,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ 5 ต่อปี ต่อมา รพ. เวชศิลป์ได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุตรชาย นาย ก. เต็มจำนวน และไล่เบี้ยจากนายแพทย์ A เต็มจำนวน

คำถาม

1. การที่นายแพทย์ A ไม่ได้อยู่เวรที่โรงพยาบาลจังหวัดสุรินทร์ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฐานใดหรือไม่ (6 คะแนน)
2. นายแพทย์ A อ้างว่า รพ.เวชศิลป์ สามารถไล่เบี้ยจากนายแพทย์ A ได้เพียงบางส่วน และไม่มีสิทธิเรียกดอกเบี้ย ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่ (4 คะแนน)

1. การที่นายแพทย์ A ไม่ได้อยู่เวรที่โรงพยาบาลจังหวัดสุรินทร์ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฐานใดหรือไม่ (12 คะแนน)

วินิจฉัย : เป็นความผิดฐานทอดทิ้งผู้ป่วยตาม ป.อ. มาตรา 307 (1 คะแนน) และเจ้าพนักงานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตาม ป.อ. มาตรา 157 (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 307 ผู้ใดมีหน้าที่ตามกฎหมาย (1 คะแนน)...ต้องดูแลผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้ เพราะความป่วยเจ็บ (1 คะแนน)... ทอดทิ้งผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้นั้นเสีย (1 คะแนน) โดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต (1 คะแนน) ต้องระวางโทษ...

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน (0.5 คะแนน)...ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด (0.5 คะแนน) ต้องระวางโทษ...

เหตุผล : นายแพทย์ A มีหน้าที่ดูแลผู้ป่วยในโรงพยาบาลจังหวัดสุรินทร์ เป็นหน้าที่ตามกฎหมาย (1 คะแนน) การที่นายแพทย์ A ไม่อยู่เวรที่ รพ. จังหวัดสุรินทร์ เป็นการทอดทิ้งผู้ซึ่งพึ่งพาตนเองมิได้ (1 คะแนน) แม้ในวันดังกล่าวจะไม่มีอาการให้นายแพทย์ A มาดูแลผู้ป่วยที่ รพ. จังหวัดสุรินทร์ จึงไม่เกิดความเสียหายขึ้นแก่ผู้ป่วย (0.5 คะแนน) แต่ข้อความ "โดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อชีวิต" เป็นพฤติการณ์ประกอบกรกระทำ นายแพทย์ A ไม่จำเป็นต้องรู้ (1 คะแนน)

นายแพทย์ A เป็นศัลยแพทย์ประจำที่โรงพยาบาลจังหวัดสุรินทร์ อยู่ในฐานะข้าราชการ จึงเป็นเจ้าพนักงานตาม ป.อ. มาตรา 1(16) (1 คะแนน) การที่นายแพทย์ A ไม่ได้อยู่เวรที่ รพ. จังหวัดสุรินทร์ในวันดังกล่าว จึงเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ (0.5 คะแนน)

2. นายแพทย์ A อ้างว่า รพ.เวชศิลป์ สามารถไล่เบียดจากนายแพทย์ A ได้เพียงบางส่วน และไม่มีสิทธิเรียกดอกเบี้ย ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่ (8 คะแนน)

วินิจฉัย : ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังไม่ขึ้น (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย : พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8 ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบใช้คำสั่งใหม่ทดแทนแก่ผู้เสียหายเพื่อการละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้คำสั่งใหม่ทดแทนดังกล่าวแก่หน่วยงานของรัฐได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ได้กระทำการนั้นไปด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง (1 คะแนน) สิทธิเรียกให้ชดใช้คำสั่งใหม่ทดแทน...มีต้องให้ใช้เต็มจำนวนของความเสียหายก็ได้ (1 คะแนน)

หรือ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 426 (1 คะแนน) นายจ้างซึ่งได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนไปแล้ว ชอบที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนจากลูกจ้าง (1 คะแนน)

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 206, 224 ลูกหนี้ยอมตกเป็นผู้ผิดนัดเมื่อทำละเมิด (0.5 คะแนน) ในหนี้เงินให้เสียดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัด (0.5 คะแนน)

เหตุผล : ขณะที่นายแพทย์ A ทำการรักษา นาย ก. อยู่ในฐานะเป็นแพทย์เวรของ รพ.เวชศิลป์ ซึ่งเป็น รพ.เอกชน นายแพทย์ A จึงไม่ใช่เจ้าหน้าที่ (1 คะแนน) จึงไม่ได้รับความคุ้มครองตาม พ.ร.บ.

ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8 ที่นายแพทย์ A จะได้รับความคุ้มครองที่จะถูกไล่เบี้ยได้บางส่วน (1 คะแนน)

หรือ โรงพยาบาลเวชศิลป์ ซึ่งเป็นบริษัทมหาชน ได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนทดแทนไปแล้ว (1 คะแนน)
ชอบที่จะได้รับชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากนายแพทย์ A ซึ่งเป็นลูกจ้าง (1 คะแนน)

สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเป็นหนี้เงิน เมื่อนายแพทย์ A รักษา นาย ก. ด้วยความประมาทเลินเล่อ และเกิดความเสียหายต่อร่างกาย จึงเป็นการทำละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 420 (1 คะแนน) นายแพทย์ A จึงตกเป็นผู้ผิดนัดตาม ป.พ.พ. มาตรา 206 จึงต้องเสียดอกเบี้ยในหนี้เงินค่าสินไหมทดแทนตาม ป.พ.พ. มาตรา 224 วรรค 1 (1 คะแนน)

คำสั่ง : ให้ตอบคำถามต่อไปนี้ โดยใช้หลักกฎหมายเป็นเหตุผลประกอบคำตอบ (20 คะแนน)

นายแพทย์ A เป็นอายุรแพทย์โรคหัวใจ เป็นแพทย์ประจำ รพ. เวชศิลป์ จ. สุราษฎร์ธานี สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ได้ดูแลรักษานาย ก. อายุ 50 ปี มีการอาการเจ็บหน้าอกเป็นบางครั้ง เวลาออกแรง ได้รับการวินิจฉัยเป็น Chronic ischemic heart disease ซึ่งไม่ใช่ภาวะฉุกเฉิน นายแพทย์ A เห็นว่านาย ก. ควรได้รับการฉีดสีเพื่อดูพยาธิสภาพที่หลอดเลือดหัวใจ (Coronary angiogram) เพื่อวางแผนการรักษาต่อไป รวมถึงได้แจ้งข้อมูลที่สำคัญครบถ้วน นาย ก. ไม่ยอมฉีดสี เนื่องจากเห็นว่าการรักษาด้วยยาอย่างเดียวก็เป็นการเพียงพอแล้ว อย่างไรก็ตาม นายแพทย์ A ได้นำนาย ก. ไปทำ coronary angiogram พบว่าหลอดเลือดหัวใจตีบ 3 เส้น ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ที่ต้องได้รับการผ่าตัดหลอดเลือดหัวใจ (CABG : Coronary artery bypass graft)

ต่อมานาย ก. เกิดภาวะแทรกซ้อนคือไตวายจากสารทึบแสงที่ใช้ฉีดสี (Contrast induced nephropathy) ผู้ป่วยปัสสาวะออกน้อย และมีภาวะความเป็นกรดในเลือดร่วมกับ Hyperkalemia นายแพทย์ A ทำการใส่สายสวนทางหลอดเลือดดำ Internal jugular vein ด้านขวาเพื่อฟอกเลือด ซึ่งเป็นการรักษาในภาวะฉุกเฉินในหอผู้ป่วยอายุรกรรม แต่ด้วยความรีบร้อน ไม่ได้ให้ดี จึงเกิดภาวะแทรกซ้อนจากการใส่สายสวนทางหลอดเลือดดำคือ ลมรั่วและเลือดออกในเยื่อหุ้มปอดด้านขวา (Right hydropneumothorax) ต้องรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลนาน 1 เดือน

คำถาม

1. นายแพทย์ A สามารถนำนาย ก. ไปทำการฉีดสี (Coronary angiogram) เพื่อดูพยาธิสภาพหลอดเลือดหัวใจได้หรือไม่ เพราะเหตุใด (6 คะแนน)
2. นาย ก. ฟ้องนายแพทย์ A ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายโดยเจตนา นายแพทย์ A อ้างว่า นาย ก. ไม่มีอำนาจฟ้อง กรณีนี้ต้องฟ้องกระทรวงสาธารณสุขเป็นจำเลย ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่ เพราะเหตุใด (4 คะแนน)
3. นายแพทย์ A อ้างว่า การที่นาย ก. มี right hydropneumothorax เป็นกรณีที่นายแพทย์ A กระทำความผิดด้วยความจำเป็น จึงไม่มีความผิดอาญาฐานทำร้ายร่างกายโดยเจตนา ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่ เพราะเหตุใด (10 คะแนน)

1. นายแพทย์ A สามารถนำนาย ก. ไปทำการฉีดสี (Coronary angiogram) เพื่อดูพยาธิสภาพหลอดเลือดหัวใจได้หรือไม่ เพราะเหตุใด (6 คะแนน)

วินิจฉัย : นายแพทย์ A ไม่สามารถทำได้ (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย : พ.ร.บ. สุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 มาตรา 8 วรรค 1 วางหลักว่า ในการบริการสาธารณสุข บุคลากรด้านสาธารณสุขต้องแจ้งข้อมูลด้านสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการให้ผู้รับบริการทราบอย่างเพียงพอที่ผู้รับบริการจะใช้ประกอบการตัดสินใจในการรับหรือไม่รับบริการใด (0.5 คะแนน) และในกรณีที่ผู้รับบริการปฏิเสธไม่รับบริการใด จะให้บริการนั้นมีได้ (1 คะแนน)

พ.ร.บ. สุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 มาตรา 8 วรรค 3 วางหลักว่า ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับกับกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ผู้รับบริการอยู่ในภาวะที่เสี่ยงอันตรายถึงชีวิตและมีความจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือเป็นการรีบด่วน (1 คะแนน)

เหตุผล : กรณีตามปัญหา นายแพทย์ A ถือว่าเป็นผู้ให้บริการสาธารณสุข ได้ทำการแจ้งนาย ก. ควรได้รับการฉีดสีเพื่อดูพยาธิสภาพที่หลอดเลือดหัวใจ (Coronary angiogram) เพื่อวางแผนการรักษาต่อไป รวมถึงได้แจ้งข้อมูลที่สำคัญครบถ้วน ย่อมเป็นการแจ้งข้อมูลด้านสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการที่ใช้ประกอบการตัดสินใจในการรับบริการเพียงพอแล้ว (0.5 คะแนน) การที่นาย ก. ไม่ยอมฉีดสี เนื่องจากเห็นว่าอาการรักษาด้วยยาอย่างเดียวก็เป็นการเพียงพอแล้ว ถือว่าเป็นการปฏิเสธการให้บริการ นายแพทย์ A ไม่สามารถนำนาย ก. ไปฉีดสีได้ (1 คะแนน)

การที่นาย ก. ได้รับการวินิจฉัยเป็น chronic ischemic heart disease ไม่ใช่ภาวะฉุกเฉินจึงไม่อยู่ในกรณีที่นาย ก. อยู่ในภาวะที่เสี่ยงอันตรายถึงชีวิตและมีความจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือเป็นการรีบด่วนตาม พ.ร.บ. สุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 วรรค 3(1) กรณีนี้จึงต้องบังคับตาม พ.ร.บ. สุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 มาตรา 8 วรรค 1 (1 คะแนน) นายแพทย์ A ไม่สามารถนำนาย ก. ไปฉีดสีได้

2. นาย ก. ฟ้องนายแพทย์ A ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายโดยเจตนา นายแพทย์ A อ้างว่า นาย ก. ไม่มีอำนาจฟ้อง กรณีนี้ต้องฟ้องกระทรวงสาธารณสุขเป็นจำเลย ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่ เพราะเหตุใด (4 คะแนน)

วินิจฉัย : ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังไม่ขึ้น (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย : พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 วางหลักว่าหน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ (1 คะแนน)

เหตุผล : กรณีตามปัญหา นาย ก. ฟ้องนายแพทย์ A ในความผิดฐานทำร้ายร่างกายโดยเจตนา จึงเป็นการฟ้องคดีอาญา (1 คะแนน) ไม่ใช่คดีแพ่งซึ่งอยู่ในบังคับของ พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ดังนั้น นาย ก. จึงฟ้องนายแพทย์ A เป็นจำเลยได้ (1 คะแนน)

3. นายแพทย์ A อ้างว่า การที่นาย ก. มี right hydropneumothorax เป็นกรณีที่นายแพทย์ A กระทบความผิดด้วยความจำเป็น จึงไม่มีความผิดอาชญาฐานทำร้ายร่างกายโดยเจตนา ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังขึ้นหรือไม่ เพราะเหตุใด (10 คะแนน)

วินิจฉัย : ข้ออ้างของนายแพทย์ A ฟังไม่ขึ้น (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย

ป.อ. มาตรา 67 (2) วางหลักว่า ผู้ใดกระทบความผิดด้วยความจำเป็น (2) เพราะเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นพ้นจากอันตรายที่ใกล้จะถึงและไม่สามารถหลีกเลี่ยงให้พ้นโดยวิธีอื่นใดได้ เมื่ออันตรายนั้นตนมิได้ก่อให้เกิดขึ้นเพราะความผิดของตน ถ้าการกระทำนั้นไม่เป็นการเกินสมควรแก่เหตุแล้ว ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ (1 คะแนน)

ป.อ. มาตรา 59 วรรค 4 กระทำโดยประมาท ได้แก่กระทบความผิดมิใช่โดยเจตนา แต่กระทำโดยปราศจากความระมัดระวัง (0.5 คะแนน) ซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และผู้กระทำอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ (0.5 คะแนน)

ป.อ. มาตรา 300 ผู้ใดกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ต้องระวางโทษ (1 คะแนน)

ป.อ. มาตรา 297 ผู้ใดกระทบความผิดฐานทำร้ายร่างกาย จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายรับอันตรายสาหัส (๘) ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวัน หรือจนประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน (1 คะแนน)

เหตุผล

การกระทบความผิดด้วยความจำเป็นตาม ป.อ. มาตรา 67(2) ข้อความ “เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นพ้นจากอันตรายที่ใกล้จะถึงและไม่สามารถหลีกเลี่ยงให้พ้นโดยวิธีอื่นใดได้” เป็นเจตนาพิเศษ (0.5 คะแนน) ดังนั้นการกระทบความผิดด้วยความจำเป็น จึงเป็นการกระทำที่ยกเว้นโทษให้กับความผิดที่กระทำโดยเจตนาเท่านั้น (0.5 คะแนน)

การที่นายแพทย์ A ทำการใส่สายสวนทางหลอดเลือดดำ Internal jugular vein ด้านขวา เพื่อฟอกเลือด ด้วยความรีบร้อน ไม่ได้ให้ดี จึงเกิดภาวะแทรกซ้อน เป็นกรณีที่นายแพทย์ A ปราศจากความระมัดระวัง (0.5 คะแนน) ซึ่งในภาวะเช่นนั้น นายแพทย์ A กำลังใส่สายสวนหลอดเลือดดำ (0.5 คะแนน) ซึ่งวิสัยของนายแพทย์ A เป็นอายุรแพทย์โรคหัวใจ (0.5 คะแนน) และอยู่ในพฤติการณ์ที่อยู่ในหอผู้ป่วยอายุรกรรม (0.5 คะแนน) การกระทำของนายแพทย์ A จึงเป็นการกระทำโดยประมาท (0.5 คะแนน) ข้ออ้างของนายแพทย์ A ที่ว่ากระทบความผิดด้วยความจำเป็น จึงฟังไม่ขึ้น

การที่นาย ก. เกิดภาวะแทรกซ้อนจากการใส่สายสวนทางหลอดเลือดดำคือ ลมรั่วและเลือดออกในเยื่อหุ้มปอดด้านขวา (Right hydropneumothorax) ต้องรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลนาน 1 เดือน เป็นกรณีที่ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวัน หรือจนประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน จึงเป็นอันตรายสาหัสตาม ป.อ. มาตรา 297(8) (0.5 คะแนน) ดังนั้นนายแพทย์ A กระทบความผิดฐานทำร้ายร่างกาย (0.5 คะแนน) เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส ตาม ป.อ. มาตรา 300 (0.5 คะแนน) ข้ออ้างของนายแพทย์ A ที่ว่าไม่มีความผิดฐานทำร้ายร่างกาย จึงฟังไม่ขึ้น